

AVE MARIA

Avqust 1928.

Nabožno-poučni mesečník.

20. letník.

Manager-Vodja uprave:
Rev. Blanko Kavčič.
P. O. Box 443,
Lemont, Ill.
Phone Lemont 100-J2

"AVE MARIA"

Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

Editor — Urednik:
Rev. Salezij Glavnik,
P. O. Box 443,
Lemont, Ill.
Phone Lemont 100-J2

In the interest of the Order of St. Francis.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance or mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Z dovoljenjem in odobrenjem prečastitega predstojništva.

Najbližji shodi pri Mariji Pomagaj v Lemontu.

Na porcijunkulo, dne 2. avgusta in v nedeljo poznej, dne 5. avgusta zadobe romarji pri nas popolni odpustek tolikokrat, kolikokrat obišejo našo cerkev. V nedeljo dne 5. avg. pridejo k nam v obilnem številu tudi farani od sv. Štefana in bodo prišli potem k nam na romanje vsako leto prvo nedeljo v mesecu avgustu. Prisrčno pozdravljeni!

V nedeljo dne 12. avgusta, priredi vdrugič izlet na našo farmo društvo sv. Štefana. Upamo, da bodo to nedeljo prišli še v večjem številu, kakor so zadnjič. Rojaki, dobrodošli!

Dne 15. avgusta bomo praznovali v Lemontu praznik Vnebovzvetja Marijinega, v nedeljo poznej, dne 19. avgusta pa pride semkaj na romanje fara sv. Jurija iz So. Chicage. Tudi drugi častivci Marijini pridite v obilnem številu!

Dne 26. avgusta pride drugič v Lemont na piknik družba sv. Mohorja iz Chicage. Ne zamudite lepe prilike!

Iz Upravištva.

Romarjem in drugim Slovincem po širni Ameriki naznanjamo, da imamo v zalogi različne molitvenike, rožne vence, svetinjice, kipe in razne znake. Lemontski samostan je dal naročiti tudi zelo lepe razglednice in te razglednice Vam pošljemo na dom, ako jih želite. Prav po ceni so, dasiravno so nekaj izrednega. So peterobarvne in na izbiro so Vam štiri različne vrste: Samostan od spredaj, Cerkev od znotraj, Romarski dom, Pogled na jezero ob shodu. — Naročite jih, dokler so še v zalogi! Razveselili se jih boste, ko jih boste videli.

Izmed knjig zlasti priporočamo: **Sv. pismo nove zaveze**; **Apostolski molitvenik**, v katerem se nahajajo prelepe vzhodne obhajilne molitve; **Zvezde in cvetice**, kjer boš našel marsikaj, kar ti bo povzdignilo srce k Bogu; **Žena z zaprtimi očmi**, krasen roman služkinje-plemkinje.

Pri nas zamorete naročiti tudi **dr. Kernovo knjigo English-Slovene Reader**. Kdor pa hoče tukaj rojenega Slovence razveseliti z lepim angleškim prevodom najbolj znanih slovenskih pesmi, naj piše **Mr. Ivanu Zormanu, 6820 Edna Ave., Cleveland, Ohio**.

Ponovno priporočilo za koledar l. 1929.

Zopet je prišel čas, da moramo misliti na koledar. Vsled tega se obračamo s prošnjo na vse sotrudnike in zastopnike. Od sotrudnikov pričakujemo prispevkov v člankih in zanimivih povestih. Nekaj stvari smo že prejeli, toda potrebujemo še več. Častite gospode duhovnike in zastopnike prosimo, naj nam pošljejo **vsaj do konca avgusta** poročilo iz nasebine, v kateri delujejo. Pošljite tudi fotografije in slike, da bo koledar tem bolj zanimiv in ga boste tem bolj veselili. Upamo, da nam boste pomagali kriti stroške, ki bodo nastali, ako bomo dali delati "cute".

Zlasti naše zastopnike pa prosimo, da bi nam nabrali čim več oglasov za koledar. Naj jim gredo na roko trgovci in podjetniki in tudi slovenska društva. V koledarju bo vaš oglas zadobil trajno vrednost in poznejši rodovi bodo iz oglasov sklepali, koliko rojakov in koliko društev je bilo ob tem času v tej ali oni slovenski nasebini. Kadar pomišljate, bi li dali oglas v koledar, vzemite tudi to-le vpoštev!

Vsem sodelavcem pri koledarju se že vnaprej zahvaljujemo za naklonjenost, požrtvovalnost in trud!

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe Kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega Komisarjata.— Naročnina \$3.00, z u n a j Združenih držav \$3.50.

Avgust 1928.

Izdajajo slov. frančiškani v Ameriki.

20. Letnik.

Porcijunkula.

Rev. Odilo Hajnšek O.F.M.

BILO je v času sv. Frančiška Asiškega. Neki brat, ki ga je Frančišek posebno ljubil, je imel некоč čudovito prikazen: Videl je, kako so ljudje one dobe vsi oslepeli in slepci so se zbirali v majhni kapelici Marije angelske blizu Asisija, ki so jo imenovali tudi Porcijunkula. Vsi so dvigali svoja obličja in svoje roke proti nebu in vzdihovali k Bogu in k njegovi Materi, naj jim vrne vid. Nenadoma šine velika svetloba iz neba na ljubko kapelico, odprla je slepim oči in napolnila njih srca s sladkim upanjem rešitve. To-le pripoveduje legenda.

Te dni bomo stali tudi mi pred Marijo angelsko, pred Porcijunkulo, in bomo vzdihovali ter prosili, da nam Bog vrne naš dušni vid, da nam razsvetli naše dušne oči. In res je Porcijunkula bliščeča zvezda, ki sveti v temi naše grešnosti.

Kaj je to "Porcijunkula"? Ni ne sestra, pa tudi ne botra sv. Frančiška. Na dvojno stvar mislimo pri besedi Porcijunkula in sicer: na cerkvico porcijunkulsko in na porcijunkulski odpustek.

Prastara, majhna kapelica Porcijunkula je oddaljena nekako pol ure hoda od mesta Asisija, rojstnega mesta sv. Frančiška. Pozidali so jo v četrtem stoletju štirje puščavniki, ki so se vrnili iz Svete dežele ter so prinesli s seboj sv. ostanke iz Marijinega groba. Umevno je torej, da so kapelico posvetili Materi božji. Nad priprostim oltarjem je visela stara podoba Marijinega vnebovzetja. Ker je bilo na podobi okoli Matere Gospodove naslikanih mnogo angelov, je začelo ljudstvo nazivati to kapelico: Naša ljuba Gospa od angelov, ali Marija angelska.

Kapelica je osem metrov dolga in štiri široka. Znamenito in pomenljivo je to, da je sv. Benedikt — benediktinci so imeli namreč to kapelico v posesti do l. 576 — pomenljivo je, da je sv. Benedikt dal napraviti v tem majhnem svetišču dvojna velika vra-

ta, ki so skoro dva in pol metra široka. Tako širokih vrat niti velike cerkve niso imele. Pač je moral sv. Benedikt v preroškem duhu gledati neštete množice, ki bodo začele po nekako 500 letih hoditi skozi ta vrata, da se obogate z milostmi porcijunkulskega odpustka. Ime "Porcijunkula" se pripisuje tudi benediktincem — kar pomeni: majhen del zemlje.

Malo pred Frančiškovim rojstvom se je znamenita kapelica tako porušila, da so jo morali benediktinci zapustiti. Toda ljudstvo je še vedno imelo veliko zaupanje do Marije angelske.

V zapuščenjo kapelico pride nekega dne plemenita gospa, tako pripoveduje legenda — poklekne pred oltar naše ljube Marije angelske in milo moli ter prosi in solze ji drse po licih. Kaj neki prosi, zakaj vendar moli? Plemenita gospa je živela namreč že sedmo leto v srečnem zakonu, pa modri Bog ji še ni podelil tistega, kar imenujemo sonce zakonskega življenja — ni ji podelil otrok. Da bi postala mati, se je zaupno obrnila k najsvetejši Materi. In res si je izprosila v tej kapelici sina — Frančiška, ki je pozneje to kapelico tako lepo obnovil in olepšal ter jo izvolil za zibelko svojega reda — benediktinci so mu namreč drage volje odstopili to majhno svetišče, ki je postalo po sv. Frančišku tako znamenito.

"Tukaj v cerkvici porcijunkulski," pravi sv. Bonaventura, je začel sv. Frančišek svoje od Boga blagoslovljeno delo, tukaj ga je nadaljeval in tukaj je prejel krono svojega svetega življenja: blaženo, trikrat blaženo smrt." Odtod toliko apostolskih mož, frančiškanskih mučencev, toliko škofov, kardinalov, in celo papežev, odtod toliko učenjakov, slovečih učiteljev na visokih šolah, ki bodo živeli vedno po svojih delih. Pri Mariji angelski, v ljubeznivi Porcijunkuli so dobivali ti veliki manjši bratje modrost, tukaj so srkali sladko mleko učenosti, pri njej, ki je "Sedež modrosti". Odtod, izpod Marijinega plašča,

so šli veselo na svoje misijonsko delo prvi manjši bratje in kamorkoli so prišli, vsakomur so z radostjo pripovedovali o prijazni kapelici Porcijunkuli in o nebeško lepi Mariji angelski. In vsi so jih radi poslušali. Ljudstvo se je čudilo in odkrito pozdravljalo ljubeznivo cerkvico, ta bogati vir duhovnega življenja.

Ali ta slava je bila še samo senca one slave, ki jo je imelo prejeti to ljubko svetišče božje. Po prizadevanju sv. Frančiška in po božji dobroti našega Odrašenika je postala majhna, priprosta kapelica Marije angelske eno najslavnejših svetišč na svetu — vir neizmernih, nebeških milosti. Pogledjmo, kako se je to zgodilo!

Bilo je v mesecu juliju l. 1216. Frančišek je celo noč prebedel v molitvi pred podobo presvete Device v Porcijunkuli. V tem dolgem razgovoru z Bogom se spomni tudi ubogih grešnikov. Misel na tužno njih stanje je napolnjevalo Frančiškovo srce z veliko žalostjo. Izpovedal je pred svojim Bogom, da je tudi on bil nekaj v tem stanju, pa ga je njegova usmiljena dobrotota potegnila iz te nesreče. Goreče je prosil neskončno dobroto, naj se usmili njegovih grešnih bratov ter jih odvrne s krivega pota. In kaj je odgovoril Gospod, katerega edina želja je naše posvečenje, na prošnjo ponižnega Frančiška? V spremstvu svoje matere Marije in neštete množice angelov se mu prikaže ter ga nagovori: Frančišek, poznam te, da si ubog, in da si s svojimi brati mnogo prizadevaš za zveličanje duš. Tvoje delo hočem poplačati! Prosi torej zase in za brate, kakor tudi za proslavo mojega imena kakršnokoli milost hočeš in jaz ti je ne odrečem.

“O sveti Bog,” odvrne Frančišek, “četudi sem prah in pepel, največji in najnevrednejši grešnik na vsej zemlji, si vendar drznem v svoji slabosti prositi te, da podeliš človeškemu rodu to-le milost: Podeli popolni odpustek vseh grehov in kazni vsakemu, ki obišče to cerkev, se odkrito spove in se svojih grehov resnično kesa.” Nato se obrne Frančišek k Mariji in reče: “Tebe pa, preblažena Devica in zaščitnica človeškega rodu, prosim, da podpiraš s svojo mogočno besedo mojo prošnjo pri svojem božjem Sinu.” Kjer pa mati zastavi besedo, tam se sin ne more vstavljati. Zveličar pogleda z milim očesom Frančiška in reče: “To, za kar prosiš, Frančišek, je velika stvar, ali ti si vreden še večjih milosti. Naj se zgodi, kakor želiš. Pojdi pa k mojemu namestniku, papežu Honoriju in on naj ti odpustek potrdi.”

Takoj drugi dan se napravi Frančišek na pot k papežu. Pa je imel velike težave. Navadno je takrat cerkev podeljevala nepopolne odpustke in še te samo ob posebnih prilikah in na posebnih krajih, n. pr. na dan posvečenja kake znamenite cerkve, bazilike, se je podeljeval odpustek enega leta. Popolni odpustek pa se je v onem času dajal samo ob pri-

liki krščanskih vojsk. Sv. Marija porcijunkulska ni bila niti prava cerkev, kaj šele bazilika, temveč priprosta kapelica. Ko je Frančišek le zatrjeval, da ne prosi odpustka v svojem, temveč v imenu božjem, zatrjujoč, da ga je Kristus sam poslal k njemu, se je namestnik božji slednjič vdal. “Dovoljujem ti odpustek,” pravi, “in moja želja je, da velja za vse čase. Dobiti pa se more od večernic prvega dne do večera drugega dne.” Frančišek vesel nad uspehom, se globoko prikloni in hoče oditi brez vsakega potrdila in dokaza rekoč: “Dovolj mi je beseda namestnika božjega. Ta odpustek je delo božje, zato bo že Bog skrbel, da se razglasi. Ni mi treba drugega poroka kakor Kristusa, drugega povelja kakor Marijinega, drugih prič kakor angelskih.” Tako je Frančišek odšel.

Zdaj je bilo treba določiti še samo oni dan, ko se bodo dobivale te bogate milosti. Bližal se je praznik Vezi sv. Petra apostola, 1. avgusta. Kakor je bil apostol Peter ta dan rešen vezi, tako naj bi se isti dan tudi grešniki oprostili vezi in spon greha.

Ker so se pa v tistem času, kakor že omenjeno, odpustki navadno delili ob priliki posvečenja cerkve, je začel Frančišek misliti na to, da bi bilo treba porcijunkulsko cerkvico slovesno posvetiti in ob tej priliki, ko se zbere mnogo ljudstva, bi se proglasili izredni odpustki. Vsi bratje so bili prepričani, da bo to nova slava za Marijo angelsko in da bo Porcijunkula postala studenec, ki bo oživiljal v dušah zamrlo vero in razmaknil meje, ki jih stavi greh božjemu usmiljenju.

Tudi to je izprosil Frančišek od papeža, da se sme cerkvico Marije angelske slovesno posvetiti. — Obred se je izvršil 2. avgusta. Na ta znameniti dan je bilo v Asisiju navzočih sedem škofov in vsa mlada družina Frančiškova. S svetim ginjenjem so odpevali bratje in Frančišek pri svetem obredu, kakor je prepeval Izrael pri posvetitvi jeruzalemskega templja: Hvalite Gospoda, ker je dober in ker je večno njegovo usmiljenje!

Po dovršenem obredu in po sv. maši gre Frančišek v spremstvu vseh sedem škofov na pridižnico, ki je bila postavljena zunaj cerkve. Iz njegovih besed je odsevala tolika gorečnost, tolika hvaležnost in navdušenje, da so bila vsa srca ginjena in oči vseh zalite s solzami. Njegovo obličje je bilo kakor angelsko. Na koncu govora vzame v roke svitek papirja in začne brati: “Pokazati vam hočem, kako lahko pridete v nebesa. Naznanjâm vam, da se vsem, ki ste bili v zakramentu sv. pokore odvezani grehov in ste prišli na ta kraj, odpuste vse časne kazni, ki ste jih zaslužili za grehe. Te milosti so lahko deležni vsako leto vsi oni, ki bodo na današnji dan prišli v to cerkvico z namenom, odpustka se udeležiti.” Po tem razglasu so šli vsi navzoči škofje, redovniki in ljud-

Marija, zmagoslavno v nebo vzeta,
izprosi nam, da pridemo enkrat za Tabo.

stvo po vrsti v cerkev, da se prvi obogate s tako velikim dušnim zakladom.

To je priprosta in ljubka zgodovina porcijunkulske cerkvice in porcijunkulskega odpustka. Zdaj se dobe ti odpustki v vsaki cerkvi, ki jo oskrbujejo redovniki sv. Frančiška. Poleg drugih navadnih po-

gojev je eden glavnih obisk redovne cerkve. Lahko pa se dobi odpustek, kolikrat se cerkev obiše. Po novjših določilih se mora moliti pri obisku cerkve šest Očenašev in šest Češčenamarij. Odpustki se lahko naklanjajo tudi dušam v vicah. Naj vendar ne gredo plemeniti studenci milosti mimo nas!

Mati me je poklicala.

Ksaver Meško.

OLIKOKRAT nas je klicala mati, klicala z ljubeznijo in s skrbjo, klicala s strahom in z grozo. Ne samo doma, ko smo bili v njeni bližini, pred njenimi očmi, pod njenim varstvom. Ne, v daljno tujino smo slišali njeni ljubeči in svareči gias, slišali podnevi in ponoči, lišali v nevarnostih in skušnjavah, v bridkosti in obupu, slišali celo, ko ga slišati marali nismo, in tedaj slišali še najbolj jasno in glasno. Klicala nas je v življenju, kliče nas še mrtva; do konca naših dni nas bo klicala.

Mati, ki je že dve leti hudo in resno bolehalo za rakom, je tisto jesen — leta 1905 je bilo — zorela že povsem smrti naproti. Ni mogla ne ležati, ne sedeti, ne jesti, ne spat, da je bilo njeno življenje eno samo dolgo, neodjenljivo trpljenje. Pričakoval sem dan za dnevom sporočila, naj spet pridem domov, ker se bliža najhujše. Pa ga še ni bilo.

Bilo je v petek, 10. novembra. Drugi dan, na god sv. Martina, smo imeli vsako leto iz fare Strojna, ki sem jo tedaj jaz oskrboval, ker niso imeli svojega dušnega pastirja, procesijo v sosedno župnijo, k Sv. Martinu v Libeličah — obe župniji sta bili na Koroškem in je obe po plebiscitu nova meja prerazala in spada polovica vsake v Jugoslavijo, polovica v Avstrijo, cerkvi sta na srečo v Jugoslaviji.

Šel sem proti večeru na Strojno, planinsko cerkvico visoko v hribih, da bi tamkaj prenočil; saj smo imeli od tam še skoraj dve uri hoda v Libeliče. Že v mraku sem prišel gor. Ker je bilo za spanje vendar še prezgodaj, sem šel v cerkev, da bi opravil, v petek, križev pot. Povsem temno je bilo v cerkvi, tesnobno mirno in skrivnostno. Stopal sem z lučjo v eni, s knjigo v drugi roki od postaje do postaje in sem molil, da ne bi bilo tako mrtvaško tiho krog me-

ne, polglasno. Kar se mi nekako sredi križevega pota zazdi, da stoji nekdo ob meni in tiho šepeta v mojo molitev. Vznemirjen pogledam krog sebe, a nikogar. Hočem nadaljevati molitev, kar mi zdajci postane tako tesno pri srcu in me vsega prevzame in pretrese tako nenavadna groza, da vržem molitvenik na bližnjo klop, urno vpihnem luč, postavim svečnik kar na cerkveni tlak in ves zmeden zbežim iz cerkve. Šele na pokopališču pred cerkvijo sem postal, si nekoliko oddahnil in si rekel: "Pa se mi ne bi bilo treba tako ustrašiti. Mati je bila. Umrla je in mi je prišla naznanit . . ."

Kakor mi je velevala dolžnost, sem šel drugo jutro s procesijo v Libeliče. A vso pot in pri opravih v cerkvi mi je nekaj neprestano govorilo: "Ne mudi se predolgo! Doma te bo čakala vest, da je mati mrtva. Saj se ti je snoči naznanila, poklicala te."

Sosed in prijatelj Vogrinec (pisatelj knjige "Nostra maxima culpa" — "Naša največja krivda", — ki je izšla malo prej in je dvignila mnogo prahu, prišla zaradi dveh stavkov na indeks, kar pa ni bila taka nesreča, saj je pisatelj bil in je eden najinteligentnejših, a tudi najpobožnejših slovenskih duhovnikov) in drugi sobratje, ki so bili prišli s procesijami, so mi prigovarjali in me zadrževali: "Ne hodi še! Ostani še med nami!" A nisem mogel mirno sedeti med njimi, ne se s srcem udeleževati njih pogovorov. Pa sem se kmalu poslovil ter se napotil na hribe.

Ko sem po triurnem potu stopil doma v župnišče, mi pride stara služkinja iz kuhinje naproti z lističem v roki: "Ta-le brzojav je prinesel okoli poldneva poštni sel." — "Vem. Mati je umrla . . ." In tiho sem si rekel: "Sem vedel že snoči. Me je poklicala takoj po smrti."

Niko Kuret: *

MOLITEV.

Da bi segel z rokami
pod zlato zarjo.
in poljubil rob
Tvojega sinjega plašča. —

Da bi omočil s solzami
zlato blazino
pri tvojih nogah,
o rajska Mati. —

In da bi se Jezušček
v Tvojem naročju
mi nasmehljaj, —
bi umrl
in mu dušo dal . . .

Okrožnica "Miserentissimus Redemptor" sv. Očeta Pija XI.

O zadoščevanju, ki je dolgujemo vsi presv. Srcu Jezusovemu.

(Konec.)

Koristi daritev.

OLIKOR bolj popolno pa se naša daritev strinja z Gospodovo, to je, kolikor bolj svojo ljubezen in svoja nagnjenja žrtvujemo in križamo svoje telo, kakor pravi apostol, toliko obilnejše sadove bomo prejeli. Čudovita je namreč zveza vernikov s Kristusom. Podobna je zvezi med glavo in telesnimi udi. Zares, skrivnostno je občestvo svet-

To misel je lepo izrazil tudi Jezus Kristus, Srednik med Bogom in ljudmi, ko je molil pred svojo smrtjo: "Jaz v njih in Ti v meni, da se združijo v eno." Jan. 17, 23.

Naša zveza s Kristusom.

Posvetitev torej izraža in potrjuje zvezo s Kristusom; sprava pa toisto zvezo začinja, ker izbriše grehe. S tem, da se udeležuje Kristusovega trplje-

Nova cerkev sv. Družine v Kansas City, Kans., ki je bila slovesno blagoslovljena dne 4. julija t. l.

nikov, kakor nas uči sveta vera. Tako posamezni kot narodi so združeni med seboj in s "Kristusom, ki je njih glava."

"On združuje in veže celo telo, ki je raznovrstno spojeno v medsebojno pomoč. Iz Njega raste telo in se gradi v ljubezni." Ef. 4, 16, 16.

nja, jo izpopolnuje, z zadostivnimi pokorili pa jo dovršuje. To je želel tudi usmiljeni Jezus sam, ko je razodel svoje Srce, obdano od znakov trpljenja in plamenov ljubezni. Hotel je, da premišljujemo na eni strani neskončno hudobijo greha, na drugi pa občudujemo brezmejno ljubezen Zveličarjevo. Ta-

ko se bomo varovali greha in z večjo gorečnostjo povračevali njegovo ljubezen.

V resnici, zadoščevanje ali sprava je bila vsikdar poglavitni namen pri češčenju Srca Jezusovega. To potrjuje vsa zgodovina te posebne pobožnosti in razvidno je tudi iz cerkvenega bogoslužja ter pisem papežev. Kristus sam je razodel Marjeti Mariji svojo brezmejno ljubezen in obenem se bridko pritožil nad tolikimi krivicami, ki mu jih prizadevajo nehalni ljudje. Ta bridka pritožba, izražena v naslednjih besedah, naj bi pač vedno ostala v srcih pobožnih, da je ne bi nikdar pozabili: "Glej to Srce," je rekel "ki je ljudi toliko ljubilo in jih obsipalo z dobrotami. V zameno za to brezmejno ljubezen pa ne najde nobene hvaležnosti; nasprotno, žanje le pozabljenost, brezbriznost in žalitev in vse to večkrat celo od duš, ki so s posebno ljubeznijo z menoj v zvezi."

Spravno sveto obhajilo nujno potrebno.

Da bi za grehe zadostovali, je Kristus priporočil tako imenovano spravno sveto obhajilo. Ž njim najbolj ugodimo njegovi želji.

Poleg tega opravljajmo zadostivne molitve in prošnje eno uro, ki se primerno imenuje sveta ura. To dvojno pobožno vajo je sveta Cerkev potrdila in obdarila z obilnimi odpustki.

Toda vprašanje nastane, kako moremo reči, da Kristus blaženo kraljuje v nebesih, ako ga moremo mi tolažiti s takimi dejanji zadoščevanja? Na to odgovorimo z besedo svetega Avgušтина: "Kdor ljubi, razume, kar pravim." Ta beseda je kaj primerna na to vprašanje. Vsak kristjan, ki v resnici ljubi Boga, tudi rad premišljuje, kar je naš Zveličar nekdanj trpel za človeka, kako je bil napolnjen z žalostjo in potrj zaradi hudobij naših." Iz. 53, 5.

To vse pobožni kristjan tem bolj živo in resno premišljuje, ker so grehi ljudi in njih hudobije, storjene v kateremkoli času, povzročile smrt Sinu božjega. Iste bi tudi zdaj prinesle smrt Kristusu, združeno z enakimi bolečinami in žalostjo; kajti posamezne na nekak način ponavljajo trpljenje Gospodovo po besedah apostola Pavla, ki piše, "da taki iznova križajo božjega Sina in ga zasramujejo." Heb. 6. 6.

Ako je bila duša Kristusova žalostna do smrti zaradi naših grehov, ki jih je samo predvidela, ni dvoma, da je bil Kristus tudi potolažen z našim zadoščevanjem, katero je naprej videl, ko se mu je prikazal angel iz nebes, Luk. 22. 43., da potolaži od žalosti in bridkosti potrto njegovo Srce. Na ta način torej moremo, da, celo moramo tolažiti njegovo presveto Srce, ker se On sam po psalmistu takole pritožuje: "Moje srce pričakuje (od njih) le zasramovanje in žaljenje; čakal sem, da bi se komu smilil, pa ga ni bilo; da bi me tolažil, pa ga nisem našel." Ps. 68. 21.

Spomnimo se besed sv. Avgušтина!

Dodamo še, da se spravno trpljenje Jezusa Kristusa ponavlja na gotovi način in nadaljuje v njegovem skrivnostnem telesu v sveti Cerkvi. Tako uči tudi sv. Avguštin z besedami: "Kristus je trpel vse, kar je moral trpeti, dopolnil je število muk. Torej trpljenje je bilo dovršeno, toda na glavi. Treba je še, da se trpljenje Kristusovo izvrši tudi na telesu." To je povedal Jezus sam, ko je rekel Savlu, "drhtečemu grožnje in moritve zoper Gospodove učence: Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš." Dej. ap. 9, 5. S tem je pač dovolj jasno označil, da zadeva preganjanje svete Cerkve tudi Njega samega kot glavo Cerkve. Po vsej pravici torej želi Kristus, trpeč na svojem telesu, da ima tudi tovariše pri svojem zadoščevanju. To terja tudi naša zveza z njim, ker smo "telo Kristusa in udje med seboj, vsak po svojem namenu, tako da trpe z glavo vred tudi udje." 1 Kor. 12, 26. 27.

Sedanje preganjanje Cerkve.

Kako nujno potrebno pa je zadoščevanje v sedanjem času, izprevidi vsak, kdor gleda z odprtimi očmi in z duhom premišljuje sedanji svet, ki "vestiči v hudem." 1. Jan. 5, 19. Saj prihaja k Nam od vseh strani klic narodov, ki naznanja, da so se vzdignili voditelji ljudstva in se zbirajo skupaj zoper Gospoda in zoper njegovo Cerkev. Ps. 2, 2. Ti narodi so očitno poteptali pravice božje in človeške. Cerkve so razdejali, redovnike in redovnice pregnali iz njih samostanov, jih zaprli v ječe, mučili jih z lakoto in z drugimi grozotami; množice dečkov in deklic so iztrgali iz naročja svete matere Cerkve in jih silili, da zataje in preklinjajo Kristusa. Zraven tega jih zapeljujejo k raznim hudobijam nečistosti; cel krščanski svet je v nepopisni stiski in v vedni nevarnosti, da ali odpade od vere ali pa da zapade grozoviti smrti. To vse je v resnici tako žalostno, da naznanjajo, kakor se zdi, ti dogodki, začetek tistih bridkosti, katere bo prinesel "človek greha, ki se bo uprl in dvignil proti vsemu, kar se imenuje Bog." 2. Tes. 2, 4.

Brezbriznost vernikov samih.

Toda, še bolj žalostno je, častitljivi bratje, da je celo med samimi verniki, ki so bili s krvjo Jagnjeta očiščeni v svetem krstu in obdarjeni z milostjo, toliko ljudi vseh stanov, živečih v neverjetni nevednosti in okuženih po krivih naukih, tavajočih daleč od hiše Očetove, katerih ne razsvetljuje luč prave vere, ne razveseljuje upanje prihodnje blaženosti, niti jih ogreva ogenj ljubezni, da se v resnici zdi, oni sede v temi in smrtni senci.

Poleg tega se širi med verniki brezbriznost za verski čut in naših prednikov lepe navade in izročila, kar vse vzdržuje krščansko življenje, urejuje kr-

ščanske družine in varuje svetost zakona; skoraj popolnoma se zanemarja prava vzgoja otrok ali je pa pokvarjena po prevelikem posvetnem duhu, da, Cerkvi je celo odvzeta pravica krščansko vzgojevati mladino; na krščansko sramežljivost se pozablja v življenju in v obleki pri ženskah na obžalovanja vreden način; nenasitljiva lakomnost po minljivih rečeh, neukročen pohlep po svetnih dobrinah, neugnano iskanje posvetne časti in veljave, zaničevanje postavne oblasti in besede božje, vsled česar se izgubi ali v nevarnost postavi sveta vera.

Prišla je po Gospodu napovedana ura.

K obilici vsega tega zla pridenimo še lenobo in malomarnost onih, kateri enako spečim in bežečim učencem, omahujoči v veri, sramotno zapuste Kristusa od žalosti potrtega in od satanovih hlapcev obdane. Istotako dodenimo še nezvestobo onih, kate-

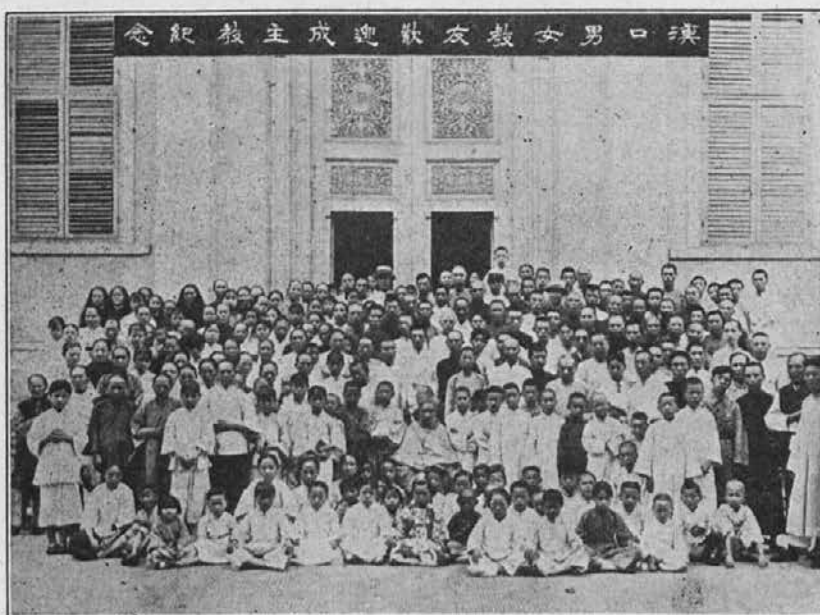
krivic storjenih božjemu Srcu, da, ne branijo se celo same sebe darovati Kristusu kot spravne žrtve.

Pogostno dejanje sprave.

Če torej kdo vse to, kar smo dosedaj spomnili, prav prevdari in v srcu ohrani, se bo gotovo ne samo varoval vsakega greha kot največjega zla, temveč se bo popolnoma izročil božji volji in se bo trudil, da vrne Bogu vzeto čast, tako s stanovitno molitvijo kakor s prostovoljnimi pokorili in z vdanim prenašanjem težav, ki ga zadenejo, z eno besedo: vse njegovo življenje bo neprestano zadoščevanje.

Tako so nastali premnogi moški in ženski redovi, ki željno po svoji moči, kakor nekdanj tolažeč angel v vrtu, Kristusu v tolažbo delajo družbo po dnevi in po noči.

Odtod tudi pobožne družbe, potrjene od apostolske stolice in obdarovane z odpustki, ki se istotako

Kitajski škof

med kit. kristjani.

ri enako Judežu izdajavcu božjeropno prejemajo sveto obhajilo ter prestopajo v sovražni tabor. In tako Nam prihaja nehote misel, da je že napočil po našem Gospodu napovedani čas, o katerem pravi: "Ker bo hudobija bohotno poganjala, omrzne ljubezen pri mnogih." Mat. 24, 12.

Ako bodo verniki, v ljubezni do trpečega Zveličarja, vse to pobožno premišljevali, ni mogoče, da ne bi z večjo gorečnostjo zadostovali za svoje in za drugih grehe, popravljali čast Kristusu in delali za večno zveličanje duš. Gotovo bi potem tudi našemu času lahko prilagodili besede apostola, ki piše: "Ko so se pa pregrehe pomnožile, se je še bolj pomnožila milost." Rim. 5, 20.

Četudi se na eni strani množi tako zelo hudobija ljudi, se pa na drugi strani po nagibu Svetega Duha čudovito množi število vernikov obojega spola, ki si z velikim veseljem prizadevajo zadoščevati za toliko

udeležujejo zadoščevanja s pripravnimi verskimi vajami. Odtod slednjič, da drugo opustimo, slovesne posvetitve v spravo razžaljenja božjega, katere opravljajo posamezni verniki, pa tudi cele župnije, škofije in narodi.

Želimo, da bi bila posvetitev splošna.

Častitljivi bratje, kakor se je ta obred posvetitve pričel z malim in se je potem bolj razširjal, naposled pa dobil zaželjeni sijaj po Našem potrjenju, tako ponovno hočemo, da ta svet in hvalevredni obred posvetitve, ki je bil že prej dolgo v navadi, zopet potrdimo s svojo apostolsko oblastjo in srčno želimo, da se slovesno opravlja po vsem katoliškem svetu. Zato določamo in zapovedujemo, da se vsako leto na praznik presv. Srca Jezusovega, ki ga ob tej priliki povzdignemo v praznik prvega reda z osmino — po vseh cerkvah sveta opravi v čast preljubnežnemu

Zveličarju zadostivna molitev, ki je priložena tej okrožnici v spravo naših grehov in v zadoščenje žaljenih pravic Kristusa, najvišjega Kralja in preljubnivega Gospoda.

Pričakujemo obilnega blagoslova!

Nikakor ne dvomimo, da pričakujemo od te posvetitve, častitljivi bratje, ki je na svet način obnovljena in vsej Cerkvi naročena, mnogih in posebnih sadov, tako za posameznike kot za redovne družbe, za družine in države; saj je naš Odrešenik sam objubil sveti Marjeti Mariji, da bo bogato blagoslovil s svojimi milostmi one, ki bodo tako častili njegovo presveto Srce. Grešniki bodo gledali, koga so prebodli," Jan. 19, 37. in ganjeni po joku in zdihovanju vse Cerkve, tudi obžalovali krivice storjene najvišjemu Kralju ter se povrnili v svoje srce. Tako ne bodo morda zakrknjeni v svojih grehah prepozno in brezuspešno jokali, ko ga bodo gledali priti v oblakih neba." Mat. 26, 64.

Pravični bodo še pravičnejši in sveti še svetejši, Cfr. Apok. 22, 11., ker se bodo popolnoma ter z vso gorečnostjo posvetili službi svojega Kralja, ki ga gledajo tako zaničevanega in preziranega; posebno bodo pa goreli vneme za zveličanje duš, premišljuje, kako bridko toži po psalmistu, "kaj ti koristi moja kri?" Ps. 29, 10., in premišljuje hkrati veselje presv. Srca Jezusovega "nad grešnikom, ki se spokori." Luk. 15, 4.

Pred vsem pa zlasti upamo in srčno želimo, da bo pravični Bog, ki bi bil zaradi deset pravičnih prizanesel Sodomi, bolj usmiljen vsej človeški družbi, ko za njo prosijo in zadostujejo vsi verniki skupno s Kristusom svojim Srednikom in Poglavarjem.

Naj bo naklonjena Našim željam in tem Našim določbam predobrotljiva Mati božja, ki nam je dala Jezusa Odrešenika, Ga redila, Ga na križu kot žrtev darovala in je po svoji skrivnostni zvezi s Kristusom in po izredni Njegovi milosti naša Srednica. Zaupajoč na njeno priprošnjo pri Kristusu, ki je edini Srednik med Bogom in ljudmi, pa je hotel imeti svojo Mater za pribežališče grešnikov, delivko in srednico vseh milosti, podelimo iz srca apostolski blagoslov kot zagotovilo božjih dobrot in kot znak naše dobrohotnosti vam, častitljivim bratom ter vsem vaši skrbi izročeni vernikom.

Dano v Rimu, pri svetem Petru, dne 8. majnika 1928, v sedmem letu Našega papeštva.

PIJ XI., P.P.

* * *

Spravna molitev na čast presv. Srcu Jezusovemu.

Presladki Jezus, glej, tvojo brezmejno ljubezen do ljudi mnogi povračujejo z grdo nehvaležnostjo ter Te pozabljajo, prezirajo in zaničujejo. Toda ozri se na nas, ki klečimo pred Tvojim oltarjem in Ti hočemo zadostovati za tako veliko brezbriznost. Popravljati hočemo krivice, ki jih povzročajo ljudje Tvojemu ljubeznivemu Sinu.

Zavedamo se, da smo Te tudi mi mnogokrat žalili. Priznavamo to s skesanim srcem in Te najprej za sebe prosimo usmiljenja. Pripravljeni smo zadostovati ne samo za krivice, ki smo jih sami Tebi prizadali, temveč tudi za krivice drugih, ki so zašli daleč proč od pota zveličanja in nočejo slediti Tebi, Pastirju in Vodniku. V svoji neveri so premnogi poptevali krstno obljubo ter se otrsli sladkega jarma Tvoje postave.

Mi Ti hočemo najprej na splošno zadostovati za obžalovanja vredne pregrehe, potem pa še za posamezne, kakor so: nelepo obnašanje, nedostojna obleka, pohujševanje nedolžne mladine, onečaščenje praznikov, strašna preklinjevanja . . . Zadostovati Ti pa hočemo tudi za hudobne napade na Tvojega namestnika na zemlji in na duhovnike, za malomarnost in grozne božje rope v zakramentu ljubezni; slednjič pa še za vse očitne pregrehe tistih narodov, ki se upirajo pravicam in naukom Tvoje sv. Cerkve.

O da bi mogli izbrisati vse te hudobije s svojo krvjo! Darujemo Ti v spravo za Tvojo razžaljeno božjo čast zadoščenje, ki si je nekdan sam opravil Očetu na križu in katero nadaljuješ vsak dan na oltarjih. Toisto Ti darujemo tudi združeno z zadoščenjem Device Marije, vseh svetnikov in pobožnih kristjanov. Iz srca pa tudi obljublamo, da Ti hočemo v nadomestilo za svoje in drugih grehe ter za Tvojo pozabljeno ljubezen vračati, kolikor največ bomo mogli, trdno vero, pošteno in lepo življenje, natančno izpolnjevanje Tvojih zapovedi, zlasti pa ljubezni. Hočemo tudi v prihodnje zabranjevati žaljenja proti Tebi ter nezveste navajati na pravo pot.

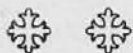
Sprejmi, prosimo Te, predobrotljivi Jezus, na priprošnjo prebl. Device Marije, to naše ponižno zadoščenje ter nas milostno ohrani v svoji službi zveste do konca. Tako upamo, da bomo prišli enkrat vsi v ono domovino, kjer Ti z Očetom in Svetim Duhom živiš in kraljuješ, Bog na vekov veke. Amen.

Prev. P. Ben. S.

Kako je pri slovenskih sestrah v Lemontu . . .

S. Lavoslava.

AS počitnic je nastopil. Pri nas, v provincijalni hiši v Lemontu, se je začelo živahno življenje. Naše drage sestre, ki so vse leto posvetilo požrtvovavnemu delu — vzgoji ljube slovenske in hrvatske mladine — prihajajo domov od vseh štirih vetrov. Prihajajo na oddih, da se odpočijejo od trudapolnega posla, da se okrepe telesno in duševno za delo v prihodnjem šolskem letu.

Vem, da se vsaka vzradosti, ko že od daleč zagleda naš skromni dom, ki pa nam je vendar vsem tako drag. Naša Mati provincijalka je menda sadila že vso pomlad cvetice pred hišo, da nas iznenadi, ko pridemo. Res, ne moremo dovolj zahvaliti Boga, da nam je pomagal priti do našega lastnega doma tu v Ameriki. Pred več leti, ko še nismo imele nič svojega, smo morale preživljati počitnice po mestih. Bile smo seveda tudi tam srečne in zadovoljne, vendar — svežega zraka je pa le manjkalo. Tega pa imamo sedaj, hvala Bogu, dovolj — kadar vleče močan veter s hriba, ga je še malo preveč. Vse leto smo gledale v knjige in zvezke, sedaj pa ima oko lepo priložnost, da se odpočije na zelenju trave in košatih senčnih dreves, ki obdajajo hišo in gospodarska poslopja. Tudi uho dobi svoj delež — lahko poslušamo in prislušujemo skrivnostnemu šepetanju drevesnih vrhov, ki jih maje poletna sapa ali pa uživamo petje ptičkov, ki jih kar mrgoli po vejah, seveda, če imamo čas. Za spremembo je dobra tudi godba konj in krav. Najmanj všeč so nam "mestjanom" petelinu, ki se jim menda sanja, da je že dan, pa začno eden za drugim kikirikati kar sredi noči. Človek goji v takih kritičnih trenutkih maščevalno željo, da bi jim kljun skupaj zrasel po noči. V veliko zadoščenje pa nam je misel, da nam ni treba ubogati petelinov, ampak zvon, ki se ne meni za kikirikanje in kokodakanje v kokošnjaku.

Pa ne sme nikdo misliti, da samo lenobo pasemo. Vsaka sestra ima svoje delo, mnogo jih tudi študira. Zelo rade gredo tudi na polje, čeprav se jih mora veliko še učiti, kako se rabi motika in kako ravnati z grabljami.

Vkljub telesnemu delu in učenju ne zanemarjamo našega še bolj važnega posla, molitve. Držimo se gesla: Moli in delaj, — od Boga pa pričakujemo blagoslova.

Koj v začetku počitnic smo imele duhovne vaje, ki jih je vodil č. g. Hieronim, frančiškan. Na tem mestu se mu še enkrat zahvalimo za njegov trud. V teh dneh tihote in samote smo se ob nogah Učenika iznova navdušile za naš lepi, vzvišeni poklic. Vem, da se je vsaka sestra zopet zahvalila Bogu, da jo je izmed toliko tisočev drugih izbral, da Mu pomaga širiti kraljestvo božje, da vodi male, ki jih On tako ljubi, k božjemu Srcu. Kaka odlika, kaka sreča! Vem, da se je marsikateri sestri, ko je klečala pred Najsvetejšim, izvila iz srca goreča prošnja: "Gospod, pošlji še več delavk v svoj vinograd . . . Žetev je velika, a delavcev malo . . ."

Da, na Gospoda se v prvi vrsti obračamo, da pomnoži število Njemu posvečenih revest med nami. Prosimo Ga, da si izbere iz množice naše drage slovenske mladine veliko src, ki so pripravljena delati edinole zanj. Obračamo pa se s prošnjo tudi do Vas, ljube slovenske matere. In naša prošnja je: Ljuba mati, če si tako srečna, da sam Kralj kraljev hoče imeti Tvojo hčerko vedno v svoji bližini, ne brani ji, da sledi klicu božjemu. Če ima Tvoja hčerka poklic, ne delaj ji ovir, ne zadržuj je v svoji sebični ljubezni pri sebi. Ali se upaš odreči Bogu, če Te prosi za srce Tvojega otroka, odreči samo za to, ker se bojiš ločitve? Kaj pa, če loči smrt Tvojo hčer od Tebe? Kaj pa, če se Ti izgubi med izprijenim svetom, da Ti bo samo v žalost in sramoto? Matere, ali ste že kdaj resno premislile, da smrtno grešite, če nasprotujete otroku, ko si hoče izbrati poklic, v katerega ga kliče Bog? Svetujete lahko, nimate pa pravice odločevati o poklicu. Vsak je najbolj srečen v stanu, v katerega ga kliče Bog. In koliko otrok je nesrečnih že v tem življenju, ker so jih matere vpregle v jarem, do katerega niso imele veselja. Izgrešen poklic je v nesrečo človeški družbi.

Sama sem poznala dobro, nepokvarjeno osemnajstletno dekle, ki jo je srce vleklo v samoto. Ob

nedeljah popoldne, ko so njene tovaršice uživale radosti, ki jih nudi mestno življenje, je ona preklečala marsikatero uro pred tabernakljem. Leta in leta je prosila mater, naj ji dovoli v samostan. Dobila je odgovor, da ji raje odseka glavo na pragu. Dekle je obupalo. Prvemu zapeljivcu, ki se ji je približal, je sledila na sodišče — ne v cerkev — k poroki. Človek je slab, ne moremo je obsojati. A mati? Spreledala je, a bilo je prepozno.

postelji in molili: Ena usmiljenka, druga šolska sestra. Ko mu je že ugašalo oko, ko mu je že smrtni pot stal na čelu, je zašepetal smehljajoč: "Kako lahko umrem, ker sem vaju daroval Bogu. Molite za me!"

Tako lahko smrt si tudi Vi želite, kaj ne? Tudi Vi bi radi, da bi kdo molil za Vas, ko boste že leta in leta počivali v zemlji. Vaša hči bo to storila. S hvaležnostjo se Vas bo spominjala vse življenje v

Č. M. Elizabeta,

pesnica po božji volji

Matere, bodite velikodušne, ko Bog zahteva Vašega otroka! Oče sv. Male Terezije je že tri hčerke podaril Bogu in ko ga je še najmlajša, Terezija, poprosila, da bi smela slediti svojim sestram, ji ni brnil. Sam je hodil z njo od enega do drugega cerkvenega dostojanstvenika, da ji dobi dovoljenje za takojšnji vstop. To je junaštvo, ki ga Bog plačuje že na tem svetu in enkrat tudi na onem.

Oče dveh tovarišic moje mladosti je umiral. Obe sta klečali v njegovih zadnjih trenutkih pri njegovi

svojih molitvah, ako ji ne boste branili, da daruje svoje srce Bogu, da dela v Njegovo čast in v blagor človeštva.

Hvala Bogu, imamo še velikodušnih mater, ki jim je mar sreča otrok. 15. avgusta bo pri nas v Lemontu sprejelo 9 mladenk redovno obleko. Devetim materam se bo ta dan topilo srce veselja, ker se bodo zavedale velike odlike in sreče, ki jo je Bog naklonil njihovim družinam. Ločitev je žrtev, a Bog pa po drugi strani pomaga, da mati ne pogreša tako

zelo otroka, ki ga je darovala Bogu.

Ob priliki slavnosti preobleke vabimo vse naše dobrotnike in prijatelje, da se udeleže te slavnosti in nas počaste s svojim obiskom. Vabimo posebno matere in hčerke, ki čutijo, da jih Bog kliče v samostan. Pridite, da same vidite na lastne oči bodoči dom Vaše hčerke, hišo, kjer se bo Vaš otrok vzgojil v dobro redovnico. Seveda ste nam tudi drugače vedno dobrodošli. Kadar romate k Materi Božji v Lemont, se oglasite tudi pri nas, saj smo sosede slovenskih Brezij. Mrs. Priland, predsednica Slovenske Ženske Zveze, je že večkrat dejala, da bi se bolj pogosto oglašale v Ave Mariji, češ, da slovenski starši niti ne vedo, kam pošiljati svoje hčere, ker smo vedno tako tiho. Sicer se oglasimo tupatam, no, in danes upam, ni bilo prekratko.

Torej 15. avgusta dobrodošli!

PENZIJONAT, "BOARDING SCHOOL",

slovenskih sester frančiškank v So. Chicago, Ill.

Po dolgem prevdarjanju smo slovenske sestre prišle do sklepa, da ustanovimo penzionat za šolsko mladino. Tak zavod je gotovo zelo potreben — tupatam so v raznih družinah take razmere, da starši pri najboljši volji ne morejo vzgojiti otroka, prisiljeni so ga poslati drugam. Če ga pošljejo v kakšen zavod, kjer je verska vzgoja prepovedana, potem je tak otrok izgubljen za Cerkev. Pri nas pa se bodo Vaši otroci naučili ljubiti Cerkev in Vas, spoštovati državo in prisvojili si bodo znanje. Torej sedaj se Vam nudi lepa prilika. Sprejemamo deklice od 4. leta naprej do osmega razreda. Mesečno plača vsaka \$12.00. Oglasite se na sledeči naslov:

Sisters of St. Francis, 9542 So. Chicago, Ill.

Ob srebrnem studencu.

France Jaklič:

MOHOR Alojna je imel velike bolečine. Sicer ni dobil smrtonosnih udarcev, tudi prisad ga ni mučil, vendar je bil dovolj bolan, da je kaj težko ležal na slami.

Bolečine, ki so mu jih prinesle palice srditih rudarjev, bi bil junaško prenašal in trpel brez ječanja, niti enkrat ne bi bil zaklel zaradi tega. Toda gospodar Mohor je trpel zaradi vse drugačnih bolečin, ki se ne dajo popisati, ki jih ne more zmanjšati še tako hladen ovitek, ki žgo neprestano in so kakor najbolj črn prisad, ki ugonablja človeka.

“Srebro!”

“Ne bo ga več! Tuja druhal ga bo odnesla.”

“Žito in zelje!”

“Popasla ga bo tuja živina in Alojnova družina bo brez živeža. Uh!”

“In sramota! Sramota!”

“Na lastni zemlji je bil tepen! Na zobe so ga položili in so bili po njem. In nikogar ni bilo, ki bi ga bil branil?”

In ni čuda, da je ves besen bliskal z očmi, stiskal pesti in vpil:

“Kje ste? Kje imam otroke, ki bi me branili? Kje ste? Nikogar ni, ki bi odgnal roparje. Žito in vse je proč. Nihče ne brani, nihče ne varuje. Niko-

gar nimam! Izrodi! Sramota! Očeta so bili, pa se niste zganili!”

In ko se je besnost nekoliko poleгла in ko je bila beseda bolj krotka, je pa prosil:

“Pojdite! Odpodite jih! Vse nam bodo pobrali. Kaj čakate? Pobjite jih vendar!”

In ko je videl, da prosi zastonj, da zastonj kliče, ga je pa zopet zgrabilo, da je besnel. In sam se je zagnal kvišku, da bi planil na sovražnika, roparja in škodljivca, pa se je premagan od telesnih bolečin zgrudil nazaj.

Bridka žalost se je bila naselila pri Alojnovih med tem, ko se je na ravnici pred studencem dvigala nova naselbina, ko se je tam vse gibalo, pripravljalo les in stavilo kočice za rudarje.

Kajpada se je delala Alojnovim škoda in se jim je godila krivica. Njihov rod je obdelal zemljo, da je rodila žito in travo, desetletja so v miru živeli in uživali sadove svojega truda, zdaj so pa prišli tuji ljudje in so se brezobzirno naselili na njihovi zemlji, se polastili studenca, ki je dajal srebro, in svojo živino pasovse vseppek in popasli bodo celo ono, kar je bilo vsejano za človeški živež.

Tolika surovost!

“Kje je pravica?”

Pač je stopila Alojnova žena zdaj, ko je mož ležal bolan, h krutim ljudem in jim oponašala brezobzirnost in surovost. Zaklinjala je Kacandra, naj ji pove, kaj so mu naredili, da jim povračuje s hudim.

Toda nič ni opravila. Kacander ji je samo obljubil, da se bodo ogibali njiv, dokler niso pospravljene in je velel zagnati konje višje v rovte in na poseke. Toda kaj pomaga, ko jih nihče ni zavračal, ko so silili na njive in travnike v dolini, kjer je bila boljša paša in so jih morali vračati Alojnovi otroci sami, ako so hoteli, da še kaj zraste.

Anderlajnovi rudarji so imeli pač važnejše posele in so bili kaj zanikrni pastirji svojih konj.

Samo posmehovali so se, ako so se Alojnovi togotili in podili konje z njiv in travnikov.

Mohor Alojna je nepopisno trpel na duši in na telesu. Kar odrevenel je bil, ko je skozi okno pogledal in uzrl lesene kolibe, ki so bile zrastle od tal tiste dni, ko je obnemogel ležal na slami. Šele zdaj

lovov?"

In prišli so trenotki, da se je na slami ležeč pomiril in začel premišljevati vse, kako je vendar prišlo vse narobe in drugače, kakor si je bil zamislil sam. In tedaj se mu je oglašala vest in mu pripovedovala resnično in odkrito, kakor zna samo ona. Vse mu je povedala in razložila in tedaj je spoznal tudi svojo krivdo. Nič več ni mogel obdolževati samo Kacandra.

"Pohlep te je zapeljal! Tudi onemu bi bil nekaj privoščil."

Tako mu je pripovedovala vest. In to je bila resnica, četudi Alojnu zelo neprijetna.

Otresal se je in otreasal vseh tistih mehkobnih čustev, ki so slabila njegova nagnjenja in je iskal luči, ki bi mu razsvetlila tisto neznano pot do spoznanja sredstev, s katerimi bi si priboril izgubljeno.

"Preženi roparje in tatove!"

Samo to pot je poznal in je potrkal pri sinovih in pri celi družini, kateri je razvijal načrte, kako bi na-

—
Iz vinorodne
Štajerske:
—

—
Sv. Trojica
v Slov. Goricah.
—

je presodil vso nesrečo, ki je bila prišla v goste in je spoznal nemoč svojo in svojega rodu.

Pač je zavrelo po njem, sovraštvo ga je prevzemalo, zvijala ga je togota, pa tudi jokal je od jeze in žalosti.

Pa vse zaman!

Z ogorčenjem je poslušal ženo, ki ga je tolažila, zakaj z govorjenjem je razodevala, kako malo ji je do srebra v studencu in je obžalovala nesrečni trenutek, ko se je nastreglo srebro. Koprnela je samo po tihem, mirnem življenju v družini.

"Zakaj ni privoščil Kacandru nekoliko srebrne sreče in se ni pogodil ž njim? Zakaj ga je odganjal?"

Stari je molčal na očitke, zakaj spoznal je, da ga ne razumejo, da nočejo odobravati njegovih dejanj.

Skoraj zaničeval je sinove, te silne teruse, ki niso bili prav nič razburjeni in niso vreli in prekipevali vpričo krivice, ki se je godila vsemu rodu.

"Ali so ženske? Ali imajo naturo jagnjet in go-

skočili vsiljivce.

Toda ni imel uspeha. Niso ga hoteli razumeti niti ubogati.

"Ubijali ne bomo!" so se uprli sinovi.

"Ne! Ne! Ne! O, le krvi ne!" so jadikovale ženske.

In tako je ostal stari sam s svojimi načrti ogorčen in nezadovoljen.

V miru so se mu pa vedno vračala premišljevanja in tako je tudi premišljal, kako je vendar Kacander uspel, kako je dobil premoč nad njim in se polastil nečesa, kar ni bilo njegova last.

In tedaj je sprevidel, da si je Kacander s pergamentom v roki utrl pot do studenca in je spoznal, da je vendar Tolmin tisti, ki je dal Kacandru moč, da se je polastil srebrnega zaklada.

"Prokleti Kacander! Kako si zvit!"

Tedaj se je zopet nekaj oglasilo v njem in mu pripovedovalo prijazno kakor bi ga hotelo božati:

"Tudi ti si vedel, kje je Tolmin! Tudi ti bi bil

dobil tam lahko vso pravico!"

Obmolknil je ob tem spoznanju in nekaj kakor bridko kesanje se je zbudilo v njem, da se je nevoljen obrnil v steno.

V ušesih mu je pa zvenelo:

"Tolmin! Tolmin!"

In kar naenkrat se mu je utrnila misel in mu je rekla:

"V Tolminu tudi ti dobiš pravico!"

Osupnil je v prvem hipu ob nenavadni misli in posluhnil, ko je dejalo:

"Res! V Tolminu se deli pravica!"

In sedaj je verjel. Žal mu je bilo, ker je še ni poiskal. Reklo mu je pa nekaj:

"Pojdi in si dobi pravico!"

In sam hudič mu je moral navdihniti misel:

"Potem pa stopiš tja čez gore v rovte in pustote okrog Blegaša, v poljanske hribe in na selško stran in pripelješ sto junakov, ki se znajo pretepati, pa naskočiš Kacandrovo druhal, jo pobiješ v tla in se zopet polastiš studenca. Ha!"

Ta misel mu je ugajala, zakaj prilegala se je njegovi naravi, ki se je rada razmahnila in si dala duška z nasiljem.

E, pa mu je nekaj dejalo:

"Potem si boš pa moral ž njimi deliti. Kaj bo pa tebi ostalo? Ha!"

In kakor hitro mu je bila vstala misel na pomočnike izza gor, tako hitro jo je zavrgel, ker je spoznal, da bi bila brez koristi.

Vendar mu je misel na Tolmin ostala. Tja pojde! Po pravico pojde! In ko se bo vrnil domov s pergamentom, tedaj bodo dobili tudi sinovi veselje in se bodo razmahnil in ženske ne bodo več njergale niti jadikovale, ko bodo videle, da je pravica v njihovi hiši, in potem ni vrag, da bi se z vso silo in z vsemi sredstvi ne lotili potrebnega dela.

Želel je le, da bi skoraj okreval in bi mogel uresničiti nove načrte.

Čimdalje bolj pogosto je pogledoval Alojna skozi okno, da je videl, kako napreduje delo pri studencu. Kajpada ga je vsak napredek raztogotil, da se je mogel olajšati le z grožnjami:

"Čakajte, da ozdravim! Potem boste videli. Vse poderemo! Vse vas razpodimo! O, moje srebro!"

Komaj je vstal in se še s težavo privlekel iz hiše, že je šel gledat izpremembe, ki so se zgodile zunaj med tem, ko je ležal. Ni bil vesel. Srdit je prišel v hišo in odločil:

"V Tolmin grem!"

In vsi so ga vprašali začudeni:

"Po kaj?"

"Po pravico!"

Razložil jim je, kaj ga je vzdignilo in je z odločno kretnjo zavrnil vse ugovore in prošnje.

Seboj je vzel najmlajšega.

Rev. Ksaver Meško, sloveči slov. pisatelj.

XVI.

Težka je bila pot v Tolmin. Strm ose je dvigala steza v rebe, predno se je prišlo na Kočovše in do selišč na Vojskem. Ves moker je bil od potu in čutil je, da se mu cedi kri iz napol zaceljenih ran. Tudi ga je peklo, ko je prek planot zajahal konja, da bi se pot hitreje odsedela. Neskončno daleč se mu je že zdelo do Tribuše, a kje je še bil Tolmin za gorami, tisti Tolmin, ki razpolaga s pravico.

Telesnim bolečinam se ni dal premagati. Vse trpljenje je prenašal, četudi težko. Pa naj so ga pekle rane, naj mu je kri še tako silila izpod hlač, najsi ga je oblival pot vsled težav, je vse moško pretrpel. Niti za trenotek ni klonil pod telesnimi bolečinami.

Več težav mu je pa delala vso pot skrb.

Še nikdar ni bil na tolminskem gradu, ni iskal tam nobenih pravic in tudi ni odrajuval desetine in plačeval davščin.

Njegov rod ni bil vajen plačevati davščine in desetine in se ni zmenil za nobeno oblast. Nikdar se ni dal vpisati v knjigo podložnikov in v Tolminu ga ni nihče poznal, kakor tudi on ni poznal nikogar v tolminskem gradu. Nikdar še ni videl graščinskega človeka v domači grapi. Kako ga bodo sprejeli zdaj, ko bo prosil zaslonbo, ko bo iskal pravico? In nekaj kesanju podobnega se je vzdignilo v srcu. Kar žal mu je bilo, da se je doslej ogibal Tolmina, da ni bil podložnik.

(Dalje prih.)

O hvaležnosti.

Dr. Klug—P. Aleksander.

ISAL je znamenit rimski pisatelj in je zapisal besede: Ni vreden, da ga nosi zemlja, kdor je nehvaležen. Imenuj človeka nehvaležnega, povedal si vse, kar moreš grdega povedati o njem. Da, predragi, grda je nehvaležnost in grd je človek, ki pozabi prejete dobrote, dvakrat grd pa je, če pozabi v nehvaležnosti svojega Stvarnika. Dobroto dobrot, vse svoje nam je dal, samo dva, tri trenutke se poglabim v premišljevanju v dobrotljivost njegovo, pa se mi zdi kot da se zgrinja nad mano gora samih dobrot, da ginem pod to ogromno težo božje ljubezni in priznati moram tiho: o brezmejna je dobrotljivost Tvoja, kako neskončno velik si v tej svoji dobrotljivosti, o Bog. Gospod, povej mi, kje prične in kje se neha. Nikjer, oz. v večnosti, zakaj brezmejna je kot brezmejno tvoje bistvo, brezdanja kot je brezdanja nepojmljiva večnost.

Poklical me je iz gluhe teme, ko me ni bilo, v to lepo božje življenje. Tako me je poklical, kakor pokliče spomladi rožo iz grude, iz trde grude v svetlobo in sonce svoje. In ni mu bilo dosti, da me je poklical. Dal mi je telo, delo najgloblje modrosti, vdihnil je v to telo podobo svojo, svoje obličje; dal mi je dušo, počelo vsega mojega življenja in nehanja. Kaj bi bil brez duše? Kamen na cesti, morda še vsakemu v napotje, ali pa žival, topa in nema žival brez razuma in volje. Dal mi je z dušo vse, kar sem. Človek sem. Mislim, čutim, ljubim, kar kamen ne more in tudi žival ne. Z dušo me je kronal za kralja vsemu vesoljstvu. In kar je naskončno več, z dušo me je povzdignil do časti svojega dediča, dediča božjega kraljestva, božje ljubezni.

Po svojih dušnih zmožnostih lahko spoznavam resnico. Če bi mi teh ne bil dal, bi nikdar ne mogel spoznavati Njega, ki je Pot, Resnica in Življenje. Kaj je pa večjega, kaj lepšega, ko spoznavanje Boga in njegovih čudežnih del.

Dobrota za dobroto. Oče, velika je časih tvoja dobrota, tako velika, da ti je časih žal: morda se mi otrok same dobrote izpridi, da te bodo drugi imenovali razsipneža; kaj boš rekel o nebeškem Očetu. Noč in dan je imel odprto roko in srce in je sipal, sipal. Podaril nam je sonce, studenec vsega veselja, vsega življenja, podaril nam je zemljo, morje, nebo, vse, kar je ustvaril, je podaril nam, da bi nam bili kakor lestvica do njegovega srca, do njegovega prestola. In je vedel, da se bomo prevzeli, vedel je, da mu bomo bili v obraz kakor razbojnika in tujca, ki se je priklatil od nekod, da nam ukrade srečo in imovino. K vsemu temu pa nam je še dal angele in duhove, naj bi nas nosili na rokah, da ne bi zadela no-

ga ob mejnik na cesti in se ranila. Dal nam je samega sebe. Kaj ni v Bogu vse, kaj ni vsaka najmanjša stvarca odsvit njegove moči in lepote, sled njegove neskončne popolnosti. Ljubezen je Bog. Ljubezen pa se najbolj razodeva v žrtvovanju in daritvi. Božja ljubezen se je tudi razodela v žrtvovanju. Tako je ljubil Bog Oče svet, da je edinorojenega Sinu poslal v svet; Bog nam je dal samega sebe, pripel se je na križ, da je nas odrešil, ustanovil je cerkev, zakladnico milosti. Predragi, dobrota za dobroto. In vendar so to še komaj prvi članki neskončne verige božje dobrotljivosti. Kje so še njegovi nauki, zgledi njegovi, kje je milost, ki nam jih daje s svetimi zakramenti? Kakor reke teko do naš: Sv. krst — vrata v božje kraljestvo; birma — znamenje božje milice; sv. spoved — zaveza miru in sprave; v sv. Evharistiji nam daje poroštvo srečne večnosti, poslednje olje — zastava moči v zadnji uri, sv. zakon — vir nesebične ljubezni in družinske zastopnosti, in zakrament mašniškega posvečenja — delež altarja in božjega apostolstva. O Bog, če bi po vsem tem spoznanju tvoje dobrotljivosti srce le še ne hotelo Tebi živeti, o iztrgaj ga raje, vredno ni, da bi še utripalo. Kakor je bila neskončna tvoja dobrota, tako neskončna je moja nehvaležnost. Bridko se lahko pritožuješ nad nami kakor si se nekdanj: "Vol pozna lastnika svojega in osliček jasli svojega Gospoda, samo Izrael me noče poznati in ne pozna me ljudstvo moje." Sinove sem si vzgojil, pa me zaničujejo."

Dal si mi telo, o Bog, dal si mi dušo, da bi mi bila kakor rodovitno polje. Raslo bi na njem žito krščanskih kreposti in čednosti, pa je poglej danes to polje, kako je. Mesto, da bi žarelo v soncu, polno klenih zrn, polno sadov, pa je tako. Poležano od viharjev skušnjav, pobito od toče nerednih strasti in nagnjenj, poleg tega je pa še polno grahovke in pleva, pleva sebičnosti in samohvale. Kaj boš rekel, o Bog, ko bi prišla jesen?

Dal si mi stvarstvo, da mi bo lestvica do tvoje ljubezni, do tvojega srca. Prebrnil sem jo in jo nastavil navzdol v jamo satanovo v prepad grdega življenja. Koliko grešnih misli, želja, dejanj pa bi bil morda sedaj že blizu tvojega srca.

Dal si mi samega sebe, pa kaj sem se menil jaz zate. Tako sladko je spati v jami, čemu bi lezel po lestvi popolnosti in se trudil. Morda še Boga ni ne, če je, pa ni tako hud, saj se grešnikom navadno najbolje godi. Čakal si v tabernaklju ure in ure onega trenutka, ko se mi bo zljubilo vračati ljubezen svojo za tvojo ljubezen, pa je nisi dočakal one ure, klical si izpred altarja po svojih duhovnikih: bob v steno.

Da, kamen bi preje omečil s svojimi prošnjami ko mene, zgubljenega sina. O Bog, kako sem majhen v svoji hvaležnosti.

Sramota! Stvar me prevzame in zmaga; Bog me s svojo ljubeznijo ne zmaga, stvari me privežejo nase s tanko nitko, Bog me ne more privezati na

svoje srce tudi s težko verigo svoje ljubezni ne. O srce, tako si hitro, kadar kliče svet, samo nasproti Bogu si pa kot ledena gora. O razvnemi se danes v hvaležnosti. ?V čem je hvaležnost? Priznaj predvsem, da je tvoje dobro od Boga, spominjaj se večkrat teh dobrot, in vračaj dobroto z dobroto.

Tretji govor o kolektah.

(Po sv. Leonu Velikem iz l. 442.)

PRAVIČNI Bog je pokazal po Jezusu Kristusu, kako bo poplašal tiste, ki so usmiljenega srca. Hotel nas je poučiti o dogodkih prihodnjih dni in pripraviti na to, kar bomo v sveti veri šele doživljali. Dobro je vedel naš Odrešenik, da hudobni duh razširja neštivilne zmote po vsem svetu in da je večina ljudi zamotana v razne oblike praznoverstva. Da bi človek radi svoje nevednosti ne padel v brezno večne smrti, je Zveličar govoril o poslednji sodbi. Po tej naj bi se vsakdo zavaroval pred nakanami zvitega sovražnika. Odsej je vsakomur znano, da dobri prejmejo plačilo, hudobni pa kazen. Zapeljivec in oče greha, ki je vsled napuha tako globoko padel in ves nevoščljiv škodoval človeškemu rodu in ki ni mogel obstati pred resnico, je sezidal svojo moč na "laž". Iz tega strupenega studenca izvirajo vse mogoče spletke, da bi gotovo pravične oropal upanja na plačilo, ko ga je sam zgubil vsled ošabnosti. Zato so vsi, ki so se spozabili nad Bogom, bili zapeljani po zlobi hudičevi. Satan ve, da človek ne zataji Boga samo v besedah, ampak tudi v dejanju in katerim ni mogel iztrgati vere, jih je oropal krščanske ljubezni. Zasadil je v marsikatero človeško srce korenino skoposti. Zoper te zvite satanove nakane je obljubil Kristus pomoč tistim, ki so dobrega srca. Ponudil nam je zdravilna sredstva. Že vnaprej vsakdo ve, kakšna bo sodba. Naj ne zgine izpred naših oči podoba poslednje sodbe. Napovedal je Odrešenik, da pride takrat v vsej slavi in moči. Spremljalo ga bo neizmerno število angelov. Zbrani bodo vsi narodi, vsa ljudstva pred božjim stolom. Ločeni bodo pravični od krivičnih, dobri od hudobnih. Ko prejmejo usmiljeni plačilo, se obrne Zveličar k trdosrčnim in zaslišijo večno obsojenje v ognju, ker niso doprinesli dobrega sadu. Kdo bi se ne zgrozil pred tako obsodbo? To nam je razodeto v svarilo, da si v življenju z dobrimi deli naklonimo milo sodbo.

Če se je človek rešil nevarne brezbriznosti za dobro, bo lahko ušel večni obsodbi. Ravno to je namen našega prihodnjega sodnika, to je volja usmiljenega Zveličarja: da brezbožni zapusti nevarna

pota; grešnik, da se izogiba grehu, ki mu postaja druga narava.

Sočutje imej z revežem, kdor hoče doseči usmiljenje pri Jezusu. V družbo srečnih bo le tisti prišel, ki je lajšal bedo nesrečnih.

Nihče naj ne prezira svojega sobrata. Kako naj bi ne pomagali ubogemu, ko po besedah Kristusa velja dar njemu samemu! Resnično, povem vam: kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili. Daj lačnemu jesti; s tem kupiš nebeško kraljestvo. Darovavec minljivih stvari postaneš dedič večnih dobrin. Kako je mogoče, da so ta neznamna darila tako visoko tehtana? Od tod, ker so dobra dela tehtana na tehtnici ljubezni. Ako človek to ljubi, kar ljubi Bog, potem se človek upravičeno bliža kraljestvu tistega, kjer vlada sama ljubezen.

Izvršujmo dela ljubezni, kot nam že apostoli velevali. S prevdarnim in očetovskim srcem so določili kolektni dan (za cerkev in reveže). Ker je bila ta ustanova za cerkev tako plodonosna, naj ostane. Vsled tega, poslušavci, prispevajte vsak po svoji moči v četrtek v svojih cerkvah, kot so okraji razdeljeni. S tem si zagotovite plačilo večne sreče. Obenem ne pozabimo tudi tistih, ki se radi svoje bojazni in skromnosti ne upajo javno prositi. Vemo, da so tudi taki med nami. Hitimo v njih stanovanja in jih razveselimo. Njih veselje bo še večje, ker ste istočasno odpomogli revščini in nežnosti njihovega srca. V revežu glejte samega Jezusa, ki je, kot pravi apostol, postal ubog, ko je bil bogat, da bi v revščini nas obogatil.

Da bo vaša pobožnost Bogu še bolj všeč, vas opominjamo, ljubljene v Gospodu, pokažite svojo gorečnost ob tej priliki še posebno s tem, da naznanite višjim manihejce, ki se skrivajo po tajnih skrivališčih. Naznanite jih. To je dobro delo, razkrinkati njih bivališča in pobijati njega (t. j. hudiča), kateremu služijo. Oni uče, da ne priznavajo Mojzesove postave, ki govori, da je Bog ustvaril vse. Zametajejo razodetja Sv. Duha, ki je govoril po prerokih. V svoji brezbožni predrznosti so zavrgli Davidove psalme, katere naša katoliška cerkev rabi v svojih

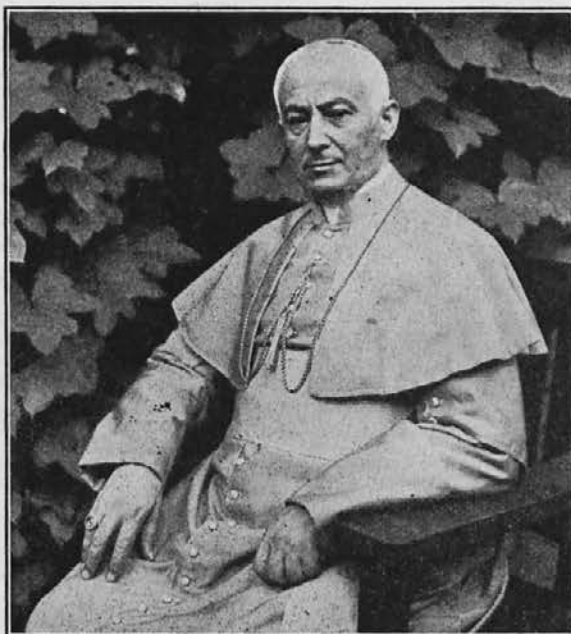
molitvah. Taje Jezusovo rojstvo. Njim ni nič svetega, čistega in resničnega. Primerno je, da se z miloščino vred še udeležite tega bogoljubnega dela.

K temu naj pripomore milost našega Gospoda Jezusa Kristusa. Amen."

OPOMBE:—Ta kolekta je bila na četrtek, dne 6. julija 444. H koncu govora omenja papež Leo krivo vero manihejcev. Ustanovnik tega krivoverstva je Mani, doma iz Perzije (tako nekateri). Učil je, da sta si nasproti dve kraljestvi: Kraljestvo "svetlobe" z Ormuzdom na čelu in kraljestvo "tmine" z Arimanom. Obe kraljestvi sta si neprestano v boju. Manihejci so docela zavrgli svetopisemske

knjige starega zakona. Sekta se je zelo razširila tudi po evropskih deželah. Sledove tega krivoverstva naletimo še mnogo v srednjem veku pod raznimi imeni kot "katari, bogomili" itd. V Bosni so se ti manihejski krivoverci nazivali "bogomili". Bosenska vladarja Kulin (1180-1204) in njegov naslednik Matija Ninoslav (1204-1251) sta širila bogomilstvo. Ideje teh krivih ver so bile ne samo maniheistične, ampak tudi komunistične. Ogrsko-hrvaški kralj Bela III. (1235-1270) je vpadel v Bosno in uničil to sekto in njih zaščitnika.

—Rev. Pavel Podbregar.

† **PREVZV. NADŠKOF SERAFIN CIMINO, O.F.M., NAŠ BIVŠI VRHOVNI PREDSTOJNIK.**

RED Manjših Bratov žaluje za svojim bivšim vrhovnim poglavarjem. Dne 5. maja je na ladji, ki je plula iz Južne Amerike v Genovo, v Gospodu zaspal eden najodličnejših sinov reda Manjših Bratov in služabnik svete Cerkve, prevzv. nadškof Serafin Cimino. Bil je vrhovni predstojnik reda od 1915 do 1921, pozneje apostolski delegat v Mehiki in nazadnje papežev nuncij v Peru.

Nadškof Cimino, blagega spomina, je bil rojen 3. oktobra 1875 na otoku Kapri pri Neapolju. V red Manjših Bratov je vstopil 26. februarja 1893. Pet let pozneje, dne 9. aprila, je bil posvečen v mašnika. Kot mladega patra so predstojniki poslali v mednarodni kolegij sv. Antona v Rim nadaljevat bogoslovne vede.

Po končanih študijah je ostal v Rimu za profesorja svetega pisma v istem kolegiju, kjer je potem poučeval dvanajst let. Predstojniki in celo sveta

stolica so v njem spoznali moža, ki bo po svoji vsestranski sposobnosti in globoki pobožnosti zavzel še višja mesta. In res, izbrali so ga za generalnega definitorja reda ter konsultorja svete kongregacije Indeksa.

Za časa Pija X. je bil p. Serafin Cimino poslan v Združene države v Ameriko, kjer je bil profesor v semenišču sv. Antona v Catskill, N. Y., in pozneje vikar v italijanski župniji Thompson St. v New Yorku. Odondot so ga sveti Oče Pij X. pozvali v Rim in ga imenovali za kustoza ali varuha božjega groba v Jeruzalemu. Kot kustos Svete Dežele si je nabral veliko zaslug. S svojo ljubeznivo prijaznostjo ter s svojim vzglednim redovnim življenjem kot predstojnik razsežne kustodije Svete Dežele, je zlasti blagodejno vplival na svoje podložne in si pridobil njih srca, da so mu z veseljem sledili v mejsebojni bratovski ljubezni in v zvestem spolnovanju svojih dolžnosti. Tega je bil priča pisec teh vrstic,

ki je bival ž njim v Jeruzalemu in hrani še zdaj najljubeznivše spomine na tisti čas.

Kako goreč in neustrašen varuh Svete Dežele je bil pokojni p. Serafin, spričuje najbolje to, da je šel leta 1915 v Carigrad k sultanu Mohamedu V. in dosegel, da so bili med vojno vzeti samostani zopet vrnjeni kustodiji ter je od sultana prejel pismeno zagotovilo, da se morajo isti nedotaknjeni pustiti kustodiji v prihodnje.

Ko je bil leta 1915 generalni kapitel reda Manjših Bratov v Rimu, so provincijali izvolili p. Serafina Cimino za vrhovnega poglavarja našemu redu. Najvišjo službo reda je sprejel vdano ter jo opravljal v veliko čast reda Manjših Bratov. Želel je spoznati razmere vsega reda, ki je za časa svetovne vojne veliko pretrpel, in zato je sklenil osebno obiskati vse samostane, pripadajoče njegovi oblasti. Leta 1919 je prišel v Združene države in je obiskal tudi naš samostan v New Yorku na 62 St. Marks Place dne 30. avgusta. Ž njim je bilo tudi deset drugih sobratov.

Imel je silno tolažilni govor pri obedu, v katerem je izrazil upanje, da bo mali in mladi naš komisarijat enak gorčičnemu zrnu zrastel v veliko drevo, če bodo krasile sobrate čednosti, po katerih moramo redovniki hrepeneti.

Obiskal je nadalje druge samostane po Združenih državah, kjer so ga redovniki povsod kot svojega dobrega očeta sprejemali z največjim veseljem voljen p. Bernardin Klumper za vrhovnega poglavarja.

Nato se je napotil v Južno Ameriko, kjer so ga redovniki sprejeli z nepopisno radostjo in slovesnostjo,

saj je bil on prvi vrhovni poglavar, ki jih je obiskal.

Iz Južne Amerike so ga pa pozvali sv. Oče Benedikt XV. radi nujnih redovnih zadev v Rim. Leta 1921 je bil nov generalni kapitel in tedaj je bil izvarja reda Manjših Bratov. Sveta Stolica je pa bivšega generala p. Serafina Cimino imenovala za nadškofa in apostolskega delegata v Mehiki. Tedaj je nastopil svojo strahovlado Calles, pravi Neron, ki ga ni hotel sprejeti kot apostolskega delegata v Mehiki. Pripovedoval mi je sam delegat v New Yorku, kako težko mu je bilo sploh priti v Mehiko in pri sprejemu mu je rekel predsednik Calles: "V svoji kapeli lahko mašuješ, drugega pa nimaš opraviti pri nas." Neustrašeni delegat mu je pa srčno odgovoril: "Sveti Oče Pij XI. me niso poslali zato v Mehiko, mašujem lahko drugod" in se je odpeljal v New York.

Pozneje so ga sveti Oče imenovali za svojega nuncijskega v Peru. Lansko leto je zadela nuncijska kap in da bi si izboljšal zdravje, se je letos podal v Rim. Med vožnjo pa je umrl dne 5. maja na ladji Orazio.

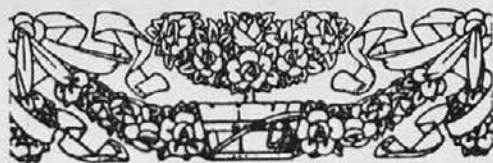
"L'Osservatore Romano" je obširneje popisal delo prevz. nadškofa Serafina Cimino ter pravi:

"Po previdnosti božji je bil Peru zadnje mesto tega vrednega mašnika, čigar življenje je bilo napolnjeno s tolikimi zaslugami. Od tam je ta neutrudljivi delavec šel k počitku in po večno plačilo."

Slava njegovemu spominu!

Počivaj v miru božjem, blaga duša!

—P. Benigen.

Zahvala in prošnja.

Oltarno žensko društvo Dobrega namena iz Detroita mi je izročilo ček za \$75.00, in sicer \$50.00 za zidanje novega frančiškanskega samostana v Brežicah, \$25.00 pa za Slomškov sklad. Vrlim detroit-skim ženam čast in najlepša zahvala! Prvo društvo je to, ki se me je spomnilo z velikodušnim darom.

Mogoče bi koga zanimalo, kako je s samostanom v Brežicah. Pred enajstimi leti je bil po potresu skoro popolnoma porušen in ni kazalo drugega, kakor pozidati novega. Kar sem dobil na misijonih med ameriškimi Slovenci, sem redno pošiljal v Brežice. Novi samostan že stoji — seveda še ni vse končano. Plačan pa še ni. Obresti za dolgove v stari domovini moramo plačevati po 16 odstotkov. Skoro obupno je to. — Javno še nisem prosil, četudi

sem že nad eno leto v Ameriki, toda žene iz Detroita so mi dale povod in pogum. Z nekakim strahom zapišem željo in prošnjo: Mogoče so kakšna društva, ki bi lahko, ali vsaj brez velike težave, lahko utrpele majhno svotico. Mislil sem si že, če bi mi vsak oni, ki me je poslušal na misijonih, poslal en "kvoder", pa bi bil skoraj rešen dolgovi. Sicer pa človek komaj zmaguje ogromne obresti. Za dobrotnike se opravljajo sv. maše in molitve.

Poznam razmere in vem, kaj so slabi časi, zato ne pričakujem in ne prosim mnogo. Iz malega raste veliko! Vsak najmanjši dar bo zapisan v knjigi življenja na račun večnosti. Morebitni darovi naj se pošiljajo na naslov: **Rev. Odilo Hajnšek, Box 443, Lemont, Ill.**

Še nekaj novic.

Amerikanski Slovenec in Glasilo K.S.K. Jednote sta prinesla **izčrpno zgodovinsko črtico o župniji sv. Družine v Kansas City, Kans.** Dne 4. julija so namreč tam slovesno blagoslovili novo cerkev. Natančnejše poročilo bo sledilo v koledarju. Sedaj povdarimo samo to, da je krasna cerkev lep zgled, kaj premorejo vneti farani, če se lotijo kakega dela pod spretnim vodstvom dušnega pastirja. Slovencem v Kansas City iskreno čestitamo in želimo, da bi se še mnogo let zbirali k službi božji v svoji slovenski cerkvi.

Veseli nas tudi napredek nove župnije v Detroitu, kjer so kmalu po blagoslovitvi nove cerkve imeli še katoliški shod. Upamo, da bomo dobili daljše poročilo za koledar.

* * *

Še enega slovenskega novomašnika so dobili letos ameriški Slovenci v osebi Rev. A. Basnika iz Saint Mary's, Pa. Posvetil ga je dne 17. junija pittsburski škof, novo sv. mašo pa je daroval med svojimi domačini v nedeljo poznej, dne 24. junija. Naše prisrčne čestitke!

* * *

Dne 16. julija je minilo **700 let, odkar je bil sveti Frančišek proglašen za svetnika.** S frančiškani vred se veselijo tega dogodka vsi ljubitelji asiškega serafina. Pred sedemsto leti, dve leti po svetnikovi smrti, je sveta katoliška Cerkev uradno priznala Frančiškove vrline in sv. Frančiška postavila za zgled vsem tistim, ki hočejo biti božji ne samo v lepih besedah, ampak v dejanju. Ravno korak iz lepih besed v dejanje je najtežji in le junaška srca so dovolj močna, da storijo tudi ta najtežji korak. Ljudstvo se po večini zaveda, kaj mora storiti, če hoče za Gospodom, toda korak v dejanje se jim zdi pretežak, zatorej odlašajo. Pridejo trenutki, ko se topijo v dobrih sklepah in jim solze orosijo oči. (Dvakrat sem nedavno bil priča tega, tedaj, ko so v nekem chicaškem kino predstavljali Ben Hurja, in letošnji veliki teden, ko so ravno tam predstavljali trpljenje Kristusovo v King of kings.) Toda te trenutke prenesti v dejanje je velikokrat težko. Sveti Frančišek, daj nam močne volje in krepkih prsi, da bomo šli v boj za Gospoda in za lepoto naše duše! Glej, Ti si radi Gospoda in radi svoje duše zapustil vse na svetu, mi pa še vedno tako zelo visimo na zemlji in na njenih dobrinah. Daj, izpremeni naše mišljenje in izprosi nam močnih ljudi!

* * *

V Ljubljani je pred kratkim slavil svojo petdesetletnico religiozni pesnik **Silvin Sardenko.** Še prej je istotam praznovala petdesetletnico č. **mati Elizabeta.** Ravnokar sem pregledoval stare letnike Ave

Marije in sem opazil takoj na prvi strani prvega letnika pesem M. Elizabete. Potem je brez prenehanja ostala naša sotrudnica, tako, da jo po pravici lahko imenujemo našo pesnico. Čeravno je že malo pozno, vendar se čutimo dolžne, da izrazimo na tem mestu svojo hvaležnost M. Elizabeti s tem, da ji iskreno čestitamo. Obenem priporočamo ameriškim Slovencem njene pesniške zbirke, zlasti pa jim priporočamo njeno zadnje delo, premišljevanja po pesmih **Male Terezije**, takozvane "Srčne rubine". Naj Gospod Bog ohrani našo vrlo sotrudnico še mnogo let!

* * *

Koledar za leto 1929 je že dobil novo naslovno sliko. Izgotovil jo je ljubljanski frančiškan in akademični slikar P. Blaž Farčnik. Prisrčna mu hvala

Profesor dr. V. Šarabon.

za trud! Veseli smo, da se je tako hitro in rad odzval. Nekateri se namreč ne odzovejo hitro, nekateri pa tudi na ponovne prošnje ne dajo odgovora... Imamo že nekaj lepih prispevkov za koledar, vendar še mnogo potrebujemo. Ker so nekateri čč. gospodje izrazili željo, da bi radi raznih prirediteljov poznej izšel koledar, zato naznanjamo, da smo **podaljšali rok za poročila do konca meseca avgusta.** Naj ne bo torej nobene nasebine, iz katere ne bi dobili poročila!

* * *

Chicago nam dela preglavice. Nekateri pišejo: bil sem v Chicagu, prišel sem iz Chicaga itd. Drugi zopet povdarjajo: bil sem v Chicagi, prišel sem iz Chicage... Previdno se je izognil temu dvojnemu izražanju dr. Šarabon v svojih pismih iz Amerike in je začel rabiti Chicago za vse sklone; torej besede ne deklinira ali sklanja. Kaj naj porečemo k temu? Navadno je ljudstvo merodajno pri slovničnih pravi-

lih in najboljši jezikoslovci so se vedno opirali na ljudstvo (n. pr. P. Stanislav Škrabec). Ljudstvo deklinira Chicago po prvi ali a-jevski deklinaciji. Ne ozira se na to, ker se končuje na -o, kakor mesto. Tisti, ki se ne opirajo na naše ameriško ljudstvo, tisti hočejo Chicago deklinirati po drugem razredu druge deklinacije, torej po zgledu "mesto" v Breznikovi slovnici (3. izd.). Mi se bomo v Ave Mariji še znanprej opirali na ljudstvo in bomo pisali: bil sem v Chicagi, prišel sem iz Chicage . . .

* * *

Zopet so nam štiri osebe poslale stare letnike Ave Marije in stare koledarje. Skoro vse so bile povrh še tako dobre, da so krile prevoznino. Naj jim Gospod Bog poplača njihovo dobroto! Urednik Ave Marije se jih bo s hvaležnim srcem spomnil pri sv. maši. Če imajo še kje stare letnike tako mesečnika Ave Marije kakor koledarja, naj jih pošljejo uredniku. Z velikim veseljem bo sprejel zlasti najstarejše letnike, od leta 1909 do l. 1917. Rad bi namreč zbral vse letnike skupaj, da bi imel pred očmi, kaj vse je tekom časa izšlo v Ave Mariji. Zraven tega pa se je priporočil za nekaj starih letnikov tudi ravnatelj licejske knjižnice v Ljubljani in pristavil, da v domovini s posebnim zanimanjem prebirajo poročila iz Amerike.

* * *

Ker se je nekaterim zdelo, da je **Ave Maria krenila nekoliko v stran od začrtane poti**, se je urednik malo potožil enemu izmed priznanih slovenskih kulturnih delavcev v Ameriki in dobil od njega takle odgovor: "Po mojem skromnem mnenju, kakor tudi po mnenju mojih prijateljev, je vprav zadnje čase list na višji stopnji kot je bil kdaj prej. Saj ima list, odkar ga urejate Vi, lep narodni ton, širše obzorje, več pestrosti. Pri vsem tem pa prav nič ne trpi nabožna vsebina. Zato prav iskreno upam, da boste Ave Marijo obdržali na tej poti."

* * *

V krog naših sotrudnikov je stopil **Rev. Ksaver Meško**, kar iz srca pozdravljamo. Ksaver Meško je priznani slovenski pisatelj. Doma je iz zelene Štajerske. Dolgo časa je pastiroval med koroškimi rojaki, po svetovni vojski pa je moral zapustiti ljubljeno Koroško. Sedaj je župnik pri sv. Roku blizu Slovenjega Gradca.

Ob tej priliki prav lepo prosimo vse bivše in sedanje sotrudnike Ave Marije, naj še znanprej podpirajo naš list in naj mu pridobijo še novih sodelavcev. Ave Maria je popolnoma navezana na sotrudnike in čim več jih bo, tem bolj bo napredovala. In čim bolj bo napredovala, tem več src bo pridobila za dobro stvar in za Boga.

* * *

Veseli nas, da dobivamo **vedno več pisem za mladinski oddelek**. Če bo mladina vzljubila Ave Ma-

rijo, ima bodočnost naš list. In nasprotno: Če bo naš list pridobil mladino, bo tudi mladina od njega imela koristi v narodnem in verskem oziru. Naj se zavedajo stariši tega in naj nagovorijo svojo mladino, da bo dopisovala v Ave Mariji!

* * *

Naša **chicaška mladina** si je pri nas v Lemontu izbrala prostor za svoje igre. Že so izmerili prostor tam na oni strani železnice in sedaj bodo pričeli s pripravami. Mi jim kličemo: Dobrodošli! — in želimo, da bi se poleg prijetne zabave, navžili svežega lemonskega zraka.

* * *

Razna društva so začela redno vsako leto prihajati k nam v Lemont na romanje ali na izlet. Prvo društvo, ki je prišlo korporativno k nam, je bilo društvo sv. Štefana iz Chicage. Ostalo nam je zvesto od početka in letos ter lani so se odločili, da pridejo dvakrat na leto. Za društvom sv. Štefana so se letos oglasili društveniki sv. Mohorja, ki so si tudi izbrali dva dneva v letu. Nadalje so letos prvič posetili Lemont kat. borštarnji sv. Jurija iz Chicage. So. Chicažani imajo svojo nedeljo. Izmed ženskih društev pride sem na romanje društvo Marije Pomagaj od sv. Štefana v Chicagi. Članice tega društva so naše velike dobrotnice, ker so dale svoj čas za en aker. Zraven drugih so žrtvovale za en aker tudi društvenice največjega društva K.S.K. Jednote, društva Marije Magdalene v Clevelandu. Mogoče bodo tudi te društvenice prišle kdaj v večjem številu na romanje k nam v Lemont. Posamezniki že tako prihajajo semkaj od vseh strani, iz Clevelanda in Detroita, iz New Yorka in San Francisca, iz Minnesote in od drugod.

Zelo smo se razveselili, ker so si tudi naši ožji rojaki in dobrotniki Lemonta, Prekmurci, določili svojo nedeljo, drugo nedeljo v avgustu, in bodo tedaj, začeni s prihodnjim letom, redno vsako leto prišli k naši Mariji na romanje. Njihovo navdušeno petje in njihova goreča molitev se nam je posebno vtisnila v spomin, ko smo jih opazovali tukaj. S Prekmurci bodo prišli radi njihovi sosedi Medžimurci in z Medžimurci bratje Hrvati. V mesecu juliju so sklenili priti k nam tudi Poljaki, tako da je res pri nas zatočišče katoliških Slovanov. Naj Gospod Bog živi vse slovanske narode!

* * *

Še eno novico iz starega kraja moram dodati, novico iz zelene Štajerske: Mariborčani in z njimi **Lavantincani so dobili pomožnega škofa v osebi dr. Tomažiča**, sedanjega stolnega dekana. Mariborska škofija je zelo obsežna, odkar ji je bilo dodeljeno Prekmurje in del Koroške, zato potrebuje pomožnega škofa. Prevzvišenemu g. škofu dr. Tomažiču naše iskrene čestitke!

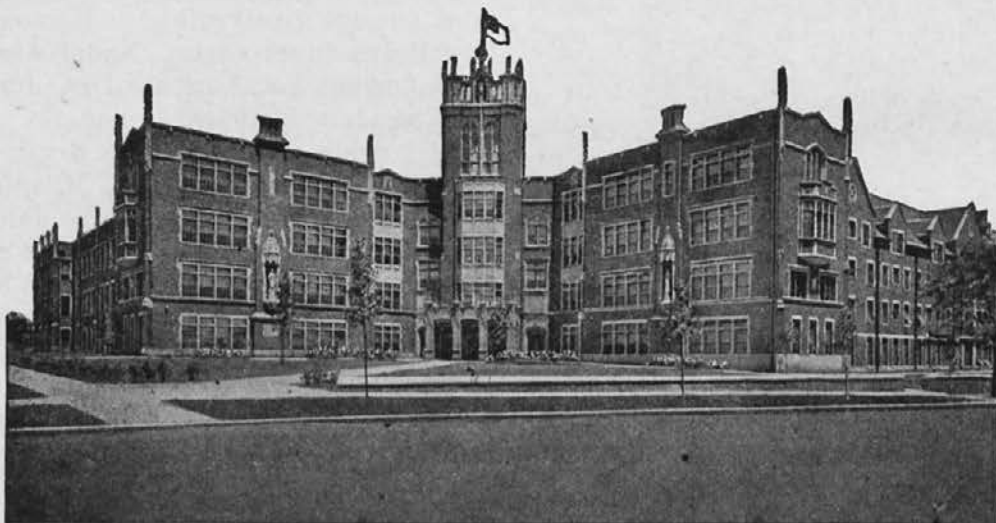
Že smo bili končali s prispevki za to številko, ko smo prejeli še par novic iz starega kraja. Ena izmed najznamenitejših je ta, da je praznoval največji slovenski katoliški mislec svojo šestdesetletnico. Kdo ga ne pozna, sicer tako zelo tihega in skromnega **dr. Aleša Ušeničnika!** Po smrti dr. Mahničja je on glasnik katoliške misli med Slovenci. Po smrti dr. Krekovi pred desetimi leti je on tudi naš glavni katoliški ideolog in sociolog. Pred kratkim je bil dal novejšemu katoliškemu gibanju med Slovenci pravo smer in naši mladini pokazal pot, ki edino vodi k rešitvi sodobnih problemov. Naj Gospod Bog ohrani Slovencem še mnogo let dr. Aleša Ušeničnika! To je iskrena želja urednika Ave Marije. To gotovo želijo tudi vsi čitatelji Ave Marije.

Iz starega kraja je došla istočasno tudi vest, da sta bila **pred kratkim zopet promovirana dva frančiškana za doktorja bogoslovja**, P. Godfrid Ploj v Zagrebu, P. Stanko M. Aljančič pa v Rimu. P. Stanko

naši ljudje pa slovenščino zanemarjajo in prezirajo...

Seveda se dobijo tudi v tem oziru izjeme. Zadnjič (dne 8. julija) je n. pr. poleg Mr. Zalarja nastopil na pikniku **Mr. Štukelj**, prvi glavni predsednik K.S.K. Jednote. Povdarjal je predvsem, da bi se ameriški Slovenci morali bolj zavedati svoje narodnosti, da bi morala zlasti naša društva večkrat nastopati tudi v ameriški javnosti, ker nas še zelo malo poznajo. Seveda bi bilo to potrebno. Ampak naši Slovenci so že taki, da se malo brigajo za ugled in spoznavanje pri inozemcih. Premnogi celo nočejo podpirati tistih, ki vse svoje moči posvečajo narodnemu in verskemu idealu. Preveč so zatopljeni v svoje lastne skrbi. Škoda se jim zdi, da bi žrtvovali vsaj en cent na dan za dobro časopisje. In vendar se smatrajo še zraven tega za katoličane, za praktične katoličane! Koliko je še med ameriškimi Slovenci družin, ki nimajo Ave Marije! Stane samo

St. Francis
Academy,

Joliet,
Ill.

je znan čitateljem Ave Marije, ker je njen sotrudnik. Njen sotrudnik je tudi **P. Krizostom Sekovanič, O.F.M.** Tudi on je končal ravnokar svoje triletne študije v Rimu in se je vrnil kot generalni lektor v provincijo. Obljubil je z veseljem svoje nadaljne sodelovanje pri Ave Mariji in urednik upa, da bo besedo tudi držal. Vsem trem sobratom naše pri srčne čestitke!

* * *

Razveselila nas je novica iz Ljubljane, ki sporoča, da se **ameriški konzul za Jugoslavijo Mr. Prince** zelo zanima za Slovence in slovenščino. Pravi, da je slovenščina moderna zastopnica staroslovenskega jezika in je že vsled tega vredno, da se je učijo zlasti slavisti. Mr. Prince zna poleg drugih slovanskih jezikov tudi slovenski in je pred kratkim predaval na naši univerzi v Ljubljani v slovenskem jeziku o vplivu ameriških univerz na javnost. Tujci se torej učijo slovenskega jezika radi znanosti in simpatije,

tri dolarje na leto. Če bi vsaki dan dali en cent na stran, bi prišlo na koncu leta skupaj \$3.65. Torej niti enega centa na dan ni treba žrtvovati, če hočete biti naročeni na Ave Marijo. Dajte se zganiti, ljudje božji, in žrtvujte nekaj za katoliško in narodno časopisje! **Vsakega katoliškega Slovenca v Ameriki mora biti sram**, če mora na vprašanje izjaviti: Nisem naročen na Ave Marijo, nimam denarja...

* * *

S posebno hvaležnostjo moramo pozdraviti tiste prečastite gospode duhovnike, ki so naklonjeni nam in našemu delu. Nedavno je preč. g. župnik v La Salle, **Rev. Šaloven**, prav toplo priporočil svojim faranom Ave Marijo in našega zastopnika. Na tem mestu mu izražamo svojo zahvalo in priznanje. Naj bi se združili vsi tisti, ki korakamo proti istemu cilju in hočemo dobro našemu slovenskemu ljudstvu!

* * *

Daleč tam v Minnesoti imamo tudi enega posebno dobrega prijatelja med gg. duhovniki. To je **preč. g. Trobec v Rice, Minn.** Upeljal je bil celo tretji red v svojo faro. Poslal nam je že zraven drugih gospodov poročilo za koledar. In v tem poročilu smo brali, da so letos praznovali petindvajsetletnico, odkar so vložili temeljni kamen za sedanjo njihovo cerkev. Dr. Seliškar iz St. Paula je bil slavnostni govornik. Mi si ne moremo drugače pomagati iz zadrege, kakor dà jim prav iz dna srca čestitamo k vselemu dogodku, dasiravno je že minilo njihovo slav-

nostno razpoloženje. Naj zadostuje naša dobra volja!

* * *

Vse prečastite gospode duhovnike in druge zastopnike še enkrat prav uljudno prosimo, da bi se kar najprej odzvali in poslali poročilo iz svoje nasebine. Kakor smo že povedali, smo **podaljšali čas za poročila do konca avgusta.** Naznanjamo, da bomo tudi druge prispevke sprejemali istotako še do konca avgusta. Zatorej naj nobeden ne odlaša in ne omahuje, temveč naj čim prej pošlje svoj prispevek, da bo koledar tem lepši in popolnejši.

Čudež.

Ksaver Meško.

Velika Gospojnica — dan, kakor so bili dnevi v paradižu pred prvim grehom. Dopoldne smo imeli pri Mariji na Zili ob Beljaku cerkveno žegnanje. Udeležila se ga je ljudstva ogromna množica, od blizu in daleč.

Ko se je narod razšel, smo pobrali s cerkvenimi ključarji iz nabiralnikov v cerkvi denar, kakor je bila od nekdanj navada.

Čez poldne in še po blagoslovu popoldne sem imel ljudi v župnišču. Proti večeru sem šel spet v cerkev. Pa sem zagledal, ko sem naglo vstopil skozi velika vrata in se je razgrnila pred menoj vsa velika, stara cerkev, pri železnem nabiralniku gori ob presbiteriju tujca, moža srednjih let, močnega, širokoplečega, oblečenega v precej ponošeno delavsko obleko. Kratko palčico je držal v roki — vedel sem takoj, da ima palčico namazano z lepilom in je poskusil z njo dvigniti denar iz nabiralnika. V vidni zadregi je skušal palčico skriti, ko sem nenadoma vstopil.

“Siromak, nič ne bo,” sem pomislil in šel mirno mimo njega v zakristijo, kakor da vobče ničesar opazil nisem.

Pozneje sem si mislil: “Mož je bil najbrž potreben, morda hudo lačen. Dal bi mu bil kako kronco, bi si vsaj kruha kupil.”

Pa je bilo prepozno.

Drugi dan sem šel ves zamišljen proti kolodvorski pošti v Beljaku. Kar me preprost delavec pozdravi nenavadno globoko in spoštljivo, kakor me do tedaj v Beljaku ni menda pozdravil še nihče.

Pogledam precej zavzet in se začudim še bolj, ko moža spoznam: “Saj je to tisti čudni romar od včeraj, ki se je tako zanimal za nabiralnik.”

Postal sem in gledal za njim, da bi si ga res dobro ogledal. Zakaj rekel sem si: “Čudež božji, pa je vendar še en človek na svetu, ki pozna hvaležnost? In ta je vlomilec in tat?”

Ksaver Meško:

MARIJI.

Vse svoje radosti pred prestol položil
bom tvoj, o Kraljica.
Vse svoje boli bom tebi potožil
ti Mati — Devica.

Magnifikat Bogu z mano boš pela
v vseh mojih radosti.
In Žalostna Mati boš z mano trpela
v vseh mojih bridkostih.

Da kdaj v veselju ne bi se pregrešil
me ti boš svarila,
da v bolih k Očetu ne poti izgrešil,
me ti boš vodila.

GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Benigen.

Ljubeznivi obiski na ameriških Brezjah.

Dva odlična naša rojaka sta skoraj istočasno posetila Ameriko. Prišla sta iz stare domovine, da bi nas Amerikance vnela za ljubezen do naše domovine, ker preveč pozabljamo na njo . . . Eden nam je predočeval lepoto naše domovine s slikami in jih razlagal z živo besedo. Drugi je pa udaril kar na struno našega srca z milo slovensko pesmijo. Da vzljubimo zopet našo lepo domovino in mili naš materni jezik, to sta hotela doseči odlična naša gosta: profesor dr. V. Šarabon in operni pevec Anton Šubelj. Prvega smo šli poslušati v Joliet v Slovensko dvorano, h koncertu drugega pa smo šli v Chicago v šolsko dvorano svetega Štefana. O uspehih obeh so že veliko pisali slovenski časniki v Ameriki.

Dostavim samo: dosegla sta svoj namen. Vnela sta v srcu vsakega, ki ju je slišal, zopet ljubezen do domovine in ponos, da smo Slovenci. Naravno je pač, da nam, ki smo daleč od domovine in že dolgo nismo videli ne svojih dragih doma, ne krasnih domačih krajev, nekako vse tuje in nepoznano postane in se nam ohladi ljubezen do domovine. To je, pravim, čisto naravno; kajti izpred oči, iz spomina. Kako prav je torej, da sta prišla k nam ta dva naša odlična rojaka in s tem hvalevrednim namenom. Zadržati sta se tudi prepričala oba, s kolikim veseljem so ju sprejeli povsod naši rojaki, s kolikim veseljem ju poslušali. Bilo je nekaj, česar je pogrešalo naše srce: ho-

telo se je ogreti ljubezni do domovine. In to se je zgodilo v obilni meri. Kakor dete, ki dolgo ni videlo svoje matere, radostno priteče k njej in je zopet vse srečno in zadovoljno v naročju svoje drage matere; tako se je godilo nam pri teh ljubkih spominih na našo domovino. Naša srca so vzplamtela nežne ljubezni do matere domovine in od veselja nad njo, da smo jo mogli zopet gledati vsaj na slikah in poslušati njeno pesem, se je rosilo naše oko. Zato srečna misel o njih, ki so spoznali doma, česa peželi naše srce v tujini in vse hvalevredno poslanstvo obeh odličnih naših rojakov. V osušena naša srca je prišla nova moč, novo življenje. Ljubezen do krasne naše domovine je vzplamtela z novim ognjem, ljubezen do milega maternega jezika se je na novo vzbudila. Naj pa zdaj mati domovina ne bo zadovoljna s tem prvim in tako povoljnih uspehom. Zdaj, ko je videla, kako jo ljubijo v tujini njeni sinovi in hčere, naj skrbi za nje i nadalje, naj v svoji materni ljubezni vse stori, da bo ogenj ljubezni ostal i nadalje v srcih njenih otrok in nikdar ne ugasnil. To je zdaj dolžnost in prva skrb naše matere domovine . . .

Težnje teh dveh dragih naših rojakov so sorodne težnjam slovenskih frančiškanov v Ameriki. Oba sta želela vzbuditi ljubezen naših rojakov do naše skupne domovine. Prvi nam je predočil naravno krasoto naših krajev, opisujoč jih z mično besedo. Drugi nam je dal uživati lepoto naše pesmi in razvnel naša srca z no-

vo ljubeznijo do našega slovenskega jezika. Pokazala sta nam, da imamo razlogov dovolj veseliti se lepe naše domovine in se s ponosom zavedati velikih darov, ki nam jih je dal naš Stvarnik, kakoršnih nimajo niti veliki narodi sveta.

K ljubezni do domovine in našega maternega jezika navajamo naše rojake v Ameriki tudi slovenski frančiškani. Še bolj pa meri naše delo na to, da bi ohranili v svojem življenju lepoto edinozveličavne vere in zvestobo naših očetov in mater tudi v tujini. Skušali so jo omajati ali celo iztrebiti iz src naših vernih rojakov razne propalnice in to tudi dosegli pri nekaterih neznačajnih naših rojakih. Vendar mnogi so že spoznali svojo slepoto in se vračajo nazaj k veri svojih očetov. Kdor se odtuji svojemu jeziku in ga več ne ceni in ljubi, postane poturica in z jezikom svoje matere vrže od sebe tudi njeno vero. Zato bodimo vneti Slovenci in ostali bomo tudi verni kristjani.

To je bil vzrok, da smo se, bi rekel, nehote našli in sešli na ameriških Brezjah budniki slovenske zavesti in vere. Nas vseh težnje se združujejo v delu za slovensko zavednost in pravo blagostanje naših rojakov. To je bil vzrok našega odkritega veselja na tem prijateljskem sestanku.

G. profesor Šarabon se je že povrnil v domovino, zelo vesel nad uspehom svojih predavanj; naš slavček A. Šubelj, kakor ga tu rojaki imenujejo, pa ponese čast slovenskega naroda tudi med Amerikance. Pri njih je že pel v

slovenski narodni noši in ž njimi že tudi sklenil pogodbo za eno leto, da bo pel našo pesem Amerikancem, ki so ga tako vzljubili. Izgovoril si je pa soboto in nedeljo, ker hoče tedaj nastopati v slovenskih naselbinah širom Amerike. Mi se srčno veselimo tolike priljubljenosti, ki si jo je pridobil, ne samo med svojimi rojaki, temveč celo med Amerikanci, ter iskreno čestitamo širitelju slovenske zavesti in izobrazbe v Ameriki.

Počitnice.

Kdo si jih ne želi po dolgem in napornem učenju? Zato se nismo čudili, ko so naši kleriki po dovršenih skušnjah prosili, da bi sme-

fesor v semenišču p. Jeronim Knoblehar ter se radi zdravja za stalno podal iz lemontskega raja v staro domovino. Malo pozneje tudi p. Benvenut Winkler, bivši župnik slovenske župnije sv. Jurija v So. Chicagi, radi večkratnih hudih napadov nevarne bolezni in se odpeljal v domovino. Želimo obema sobratoma, da se pozdravita v domačem mirnem kraju in da bi mogla še veliko let delati v vinogradu Gospodovem.

Romarji.

Kako radi pridejo na ameriške Brezje ne samo rojaki, temveč tudi drugorodci! Okoli 300 poljskih šolarjev je prišlo s svojim gospodom župnikom iz Jolieta

Odkar so presvetli ljubljanski škof dr. Anton Bonaventura Jeglič kronali našo podobo Marije Pomagaj in otvorili božjo pot na ameriške Brezje, prihaja vedno več romarjev počastit Kraljico nebes in zemlje in se ji priporočat. Zahvale v Ave Mariji povedo, da se ji ne priporočajo zastonj. Marija se ne imenuje samo pomoč kristjanov in zdravje bolnikov; ampak ona je tudi pribežališče grešnikov in tolažnica žalostnih. Ona predvsem rada tistim pomaga, ki so zgrešili pravo pot, pa se hočejo zopet povrniti nazaj k Bogu. Ona ve, kaj čaka takih, ako ostanejo na svoji krivi poti, pa se nočejo spraviti z Bogom.

Naš letošnji

letnik bogoslovja v Lemontu.

li priti za počitnice na ameriške Brezje. Bili so namreč zadnje šolsko leto v poljskem komisarijatu v Pulaski in Green Bay v državi Wisconsin. S kolikim veseljem so dospeli k nam 21. junija naslednji štirje kleriki: fr. Jožef Čagran, fr. Rafael Chunta, fr. Avguštin Svete in fr. Tomaž Hoge. Okrepili se bodo na ameriških Brezjah v lemontskem rajju in se vneli za svoj materni jezik med svojimi sobrati. V našem bogoslovnem semenišču so bile dne 25. junija semestralne skušnje. Tako je tudi za naše bogoslovce napočil čas počitnic.

Poslovitev.

Na dan skušenj se je od nas poslovil dosedanji rektor in pro-

ter z učiteljicami redovnicami na izlet. Veliko veselje so imeli celi dan na hribu ob jezeru. Tudi slovenski učenci iz šole sv. Štefana v Chicagi s svojimi dušnimi pastirji ter s sestrami učiteljicami so imeli lep dan na ameriških Brezjah.

Ob koncu meseca junija je prišel k nam Rev. Geo. J. Blatter, župnik cerkve sv. Petra in Pavla v So. Chicagi, svetovno znan po svoji učenosti, ter je pri nas opravil letne duhovne vaje.

Ob nedeljah pridejo romarji, za katere je na hribu služba božja ob deseti uri, kadar je lepo vreme. Naše sosede z asiškega griča, častite šolske sestre, pa oskrbe petje pri službi božji.

Kaj Marija najbolj želi?

Brez dvoma to, da bi se vsák, ki se je ločil od Boga, povrnil čimpreje nazaj k Njemu in se ne pogubil. Za vsakega, ki se pogubi, je bilo vse delo odrešenja njegove Sina zastonj, zastonj prelihta njegova kri.

Ni pa boljšega pomočka, da se tak zašli kristjan vzdrami in spravi z Bogom kot je misel: Bogu nikakor ne morem uiti; prišel bom k Njemu in dati mu bom moral odgovor od vsega svojega življenja. To pove Sveti Duh v sv. pismu: "Pri vseh svojih delih se spominjaj svojih poslednjih reči in vekomaj ne boš grešil." Sir. 7, 4. Ali bi mogel kristjan grešiti ali v grehah ostate, ako res-

no premisli, kaj ga čaka? Za vsakega namreč bo prišel dan smrti in potem bo sodba, pri kateri bo odločena za vsakega njegova večnost. Z našim zadnjim zdihljajem nastopimo drugo, večno življenje, ki bo ali neizmerno srečno ali pa neizmerno nesrečno. To se bo odločilo pri naši sodbi.

Po čem bomo sojeni? Po tem, kako smo spolnovali ali prestopali postavo božjo. To bo odločilo našo sodbo in našo večnost. Drugače sodi zdaj svet, drugače bo sodil enkrat Bog. Ljudje vidijo samo zunanost, ne vidijo pa v srce. Zato je pogosto krivičnež v veljavi pred ljudmi. Kako bodo pač sodbe ljudi enkrat izpremenjene! Oni, katere je svet imel za velike in mogočne, bodo majhni in neznatni pred sodbo božjo, ker so si pridobili svojo oblast in veljavo s prestopanjem božje postave. Nasprotno bodo pa nepoznani v svetni zgodovini, pred sodbo božjo spoznani za velike, ker so v svojem življenju zvesto spolnovali postavo božjo.

V življenju človek lahko prezira Boga, lahko prestopa njegove zapovedi, ker ima prosto voljo. Bog mu ne zabrani tega; toda široka je cesta, ki pelje v pogubljenje. V življenju je grešnik zlorabljal usmiljenje božje. Toda nepričakovano bo stal pred sodnjim stolom božjim in dati bo moral odgovor ne kako je živel po svoji, temveč po volji božji. To edino bo merodajno in odločilno pri sodbi. V življenju je imel človek prosto voljo, da je delal, kakor mu je bilo všeč, ali dobro ali slabo. Bog mu je dal svoje zapovedi, da jih spolnuje prosto-voljno. Zato mu je obljubil večno življenje. V življenju ima vsak čas in priliko, da se pripravi na sodbo. Kar kdo seje, to bo tudi žet.

Na dan sodbe se bodo pravičniki, ki so spolnovali voljo božjo, neizmerno veselili, ker edino to bo njim tedaj v tolažbo, to bo

naklonilo njim Sodnika prijaznega in milostljivega. V kakšnem strahu in trepetu bo pa tedaj stal pred večnim Sodnikom hudobnež, ki se v svojem življenju ni zmenil za Boga in njegove zapovedi ter je umrl v svojih grehah. Tedaj bo spoznal svojo slepoto in lahkomišelnost, toda prepozno bo to spoznanje. Hotel se bo opravičevati in izgovarjati pred vsevednim Sodnikom, pa vsak njegov izgovor bo še bolj obtežil njegovo vest in ga prevzel še z večjim strahom; zdaj bo spoznal, kako nepopisna strašna sodba ga bo zadela, sodba, ki bo nepreklicna in večno veljavna.

Tako bodo stali enkrat pred sodnjim stolom Kristusovim hudobni in pravični: prvi trepetajoč v nepopisni grozi, drugi čakajoč v nepopisni tolažbi in radosti sodbe Sodnikove. Ta prizor je popisal več stoletij pred Kristusom Modri v svetem pismu, ker je hotel Bog, da naj ve na zemlji vsakdo, kaj bo zadelo enkrat hudobne in kaj bodo prejeli pravični. Tako se ne bo mogel nikdo izgovarjati, češ, nisem se mogel pripraviti na ta veliki dan. Kdor bere zdaj ta popis, bo spoznal, če bo pri sodbi med hudobneži, bo zato, ker je v življenju raje poslušal nauk sveta kot nauk Boga. Takole popisuje sveto pismo poslednjo sodbo: "Tedaj (t. j. ob sodbi) bodo stali pravični z veliko srčnostjo pred onimi, ki so jih stiskali in zaničevali njihov trud. Pri tem jih bo prešinil grozen strah in preplašili se bodo, ker je tako naglo prišlo izveličanje. (Hudobni se bodo čudili, ko bodo videli pravične v večni sreči.) Govorili bodo med seboj, žal jim bo in ječali bodo v dušni bridkosti: "Ti so, ki smo jih imeli nekdanj v zasmeh in zasramovanje. Mi neumni smo mislili, da je njihov konec brez časti. Glej, kako so zdaj prišteti med otroke božje in njihov delež je med svetniki!"

Mi smo torej zgrešili pot resnice in luč pravice nam ni svetila

in sonce spoznanja nam ni vzhalo. Utrudili smo se na potu hudobije in pogubljenja in po trdih stezah smo hodili: Gospodovega pota pa nismo poznali. Kaj nam je pomagal napuh? Kaj nam je prineslo bahanje z bogastvom? Vse to je izginilo kakor senca; kakor sel, ki mimo teče; kakor ladja, ki splava po valovju, da ne najdeš sledu, ko odide in tudi njenega tira v valovih; ali kakor ptica, ki leti v ozračju, da ne najdeš nobenega znamenja njene poti, marveč samo šopot njenih peroti prodira lahni veter; v silnem vzletu reže zrak, peroti giblje in beži mimo, za tem pa ne najdeš nobenega znaka njene poti; ali kakor pušica, ki se izstrelji v določeni kraj in se razdeljeni zrak brž zopet skupaj sklene, da se ne ve, kje je letela.

Tako smo tudi mi, komaj rojeni, že nehali živeti in ne moremo pokazati nobenega znamenja kreposti; v svoji hudobnosti smo poginili."

Tako govore grešniki v peklu. Upanje hudobnežev je namreč, kakor pleve, ki jih raznaša veter, in kakor lahna pena, ki jo razkropi vihar, in kako dim, ki ga razžene veter, in kakor spomin enodnevnega, mimogredočega gosta.

Pravični bodo pa večno živeli in pri Gospodu je njihovo plačilo in skrb za nje pri Najvišjem. Zato bodo prejeli častno kraljestvo in krasno krono iz Gospodove roke; saj jih brani njegova desnica in njegova sveta roka jih varuje."

O kako bodo hudobni tedaj želeli, da bi bili poslušali te opomine! Pa v življenju so bili gluhi za nje; odstopili so od prave poti tolažeč se, saj ni življenja po smrti. Samo telesnih slasti si žele; v nezmernosti in nečistosti iščejo svojega veselja. Vrh tega so pa strastni sovražniki vseh ljudi, ki so še vdani veri in lepemu nravnemu življenju. Takole jih opisuje Modri:

"Sami pri sebi mislijo napak,

govoreč: Kratek in sitnosti poln je čas našega življenja, in ni ga zdravila ob človekovem koncu, in za nikogar se ne ve, da bi se bil vrnil iz groba. Iz nič smo se namreč rodili in za tem bomo, kakor bi nas nikoli ne bilo. Dim je dihanje v našem nosu in mišljenje je iskra ob utripanju našega srca. (Tako so učili brezbožni učenci modroslovca Epikura. Tajili so dušo in trdili, da prihaja življenje in mišljenje samo iz telesa, prav kakor uče današnji brezverci.)

Ko ugasne, se upepeli naše truplo in duh se razkadi kakor tenak zrak in naše življenje pre-

ide kakor oblakov sled in izgine kakor megla, ki jo preženo sončni žarki in jo stlači njegova gor-kota. Celo naše ime se sčasoma pozabi in nihče se ne bo spominjal naših del. Naš čas je namreč kakor mimogredoča senca, in ko smo na koncu, ni nobene vrnitve več; ta je zaprta in nihče se ne vrne.

Pridite torej in uživajmo pričujoče dobrote in rabimo stvari brž še v mladosti. Napolnimo se z dragocenim vinom in z dišavami, in ne zamudimo cvetu svojega časa. Z rožami se venčajmo, preden zvenejo; nobenega travnika naj ne bo, da bi ga ne prehodila naša slast. Nihče izmed nas naj

ne bo ločen od naše slasti; povsod puščajmo za seboj sledi svojega veselja, ker to je naš delež in naša usoda."

Zdaj pred večnim Sodnikom spoznajo, da ni bilo posvetno veselje in uživanje namen njih življenja na svetu, temveč življenje po volji božji. Mi to spoznamo sedaj, zato nam ne bodi poslednji dan konec, pač pa začetek življenja. K temu nam bo pomagala misel na sodbo; kajti ne moremo si misliti tega dneva, ne da bi živelj zanj. Kdor ne misli na svoje poslednje reči, more izgubiti svoj večni namen. Da ne pozabimo na nje, pomagaj nam Devica modra!

M. Elizabeta:

TEBE LJUBIM!

Marija, tebe ljubim
z največjim žarom srca,
od nekdanj si moje veselje,
si ljubljena moja gospa.
Vse misli ob tvojem prestolu
v lepoto tvojo strme,
vse nade trkajo smelo
na tvoje dobrotno srce.

Marija, tebe ljubim
z razkošjem cvetnih dobrav,
z lepoto zasanjanih vrtov,
s prelestjo zvezdnih višav.
Iskreno te ljubim, Marija,
ko zarja venča nebo,
te ljubim z žarom poldanskim,
ko noč si zapira oko.

Marija, tebe ljubim,
posvečam duše ti žar,
tako, kakor ti Najčistejša
mi draga nobena ni stvar.
Gorela bo moja ljubezen
pred tabo Mati do dne,
ko v večnem rajju vzplamtelo
pred tabo bo moje srce.

VABILO SLOVENSKIM STARIŠEM.

Krščanske slovenske stariše ponovno vabimo, naj se odzovejo in naj nam pošljejo svoje dobre sinove, o katerih upajo, da jih kliče Bog v duhovski ali redovni stan.

Mi jim bomo poskrbeli vzgojo v drugih kolegijih, ker nimamo še svojega, za primeroma malo plačo \$220 za šolsko leto. Ta svota je v resnici malenkostna pri sedanji visoki ceni živila in krščanski stariši jo bodo utrpeli z veseljem za svojega sina, prihodnjega mašnika Gospodovega.

Sprejeti bodo samo učenci, ki so dovršili osemrazredno župnijsko šolo ter se žele posvetiti duhovskemu stanu v našem redu sv. Frančiška. Priglasitve pismene ali ustmene sprejema do konca meseca avgusta ter daje vsa nadaljna pojasnila PROVINCIALNI KOMISARIJAT V LEMONTU, ILL.

Iz našega ofisa.

ZAHVALE

Najprisrčneje se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo. Bil sem nevarno bolan, a sem na Marijino priprošnjo zopet popolnoma ozdravel. Priloženo pošiljam malenkostni dar v znak hvaležnosti.

A. K., Duluth, Minn.

Najlepše se zahvaljujem Mariji Pomagaj na slovenskih Brezjah, sv. Tereziji in Srcu Jezusovem za zopetno zdravje, ki sem ga zadobila na njihovo priprošnjo. Priloženo pošiljam v dar \$2.00.

U. K., Joliet, Ill.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj, ker sem na njeno priprošnjo premagala vse težave, ki so me zadevale pri moji bolezni. Priporočam se ji še nadalje v pomoč. Priloženo pošiljam mali dar za lučke pred njeno podobo.

Anna Zgonc, Gilbert, Minn.

IZ UPRAVNIŠTVA:

Pretečeni mesec je umrl v Joliet-u večletni naročnik Ave Marije, Mr. Joseph Ogolin. Vsem naročnikom ga toplo priporočamo v molitev!

Prav lepo in človekoljubno bi bilo, ako bi nam naši naročniki vedno sporočili, ako kak naročnik(ca) umrje, da ga priporočimo v molitev.

Pred kratkim smo sprejeli več izvodov knjige "Žena z zaprtimi očmi". Ker je bilo po isti mnogo povprašanja, zato si naj isti, ki želijo to knjigo imeti, naročijo kmalu, kajti pozneje ne bomo mogli ustreči naročilom.

Imamo še veliko zalogo knjig "Zvezde in cvetice". Ker je knjiga res vredna, da jo ima vsaka katoliška hiša, zato jo tem bolj priporočamo. Ako je naročite več izvodov, damo primeren popust.

Vse cenjene zastopnike in trgovce prosimo, naj pošljejo oglase za bodoči koledar vsaj do konca avgusta.

Naša potovalna zastopnika se sedaj zopet nahajata na potu in sicer brat Ciril Jordan v državi Missouri in Kansas, Mr. Frank Ulčar pa v Minnesoti. Vsem ondodnim rojakom prav toplo priporočamo, da ju podpirajo pri njunem težavnem delu, kajti le tako bo napredek katoliškega tiska zasiguran, ako bomo delali z združenimi močmi!

Ker imamo sedaj tri mašnike več, zato bomo zopet lažje ustregli vašim željam glede sv. maš.

Za navadne maše brez posebnega namena se pri nas daruje.....	\$1.00
Za maše pri Marijinem oltarju, na določen dan	\$1.50
Za Requiem	\$3.00
Za Requiem z Libero	\$5.00
Za pete sv. maše	\$3.00

Stare letnike Ave Marije so nadalje darovali:

Mr. Oman iz Chicago; Mrs. Poglajen iz Rice, Minn.; Mr. Frank Becjan iz Clevelanda in Mr. John Mihelich iz Eveleth, Minn.

Tem in vsem našim blagim dobrotnikom naj Gospod Bog povrne z nebeškimi darovi!

VSE DRUGE DAROVE BOMO

PRIOBČILI V PRIHODNJI

ŠTEVILKI.

NAŠI MLADINI.

ASSUMPTION OF THE BLESSED VIRGIN MARY.

This feast is very old, dating from the 6th century. It is solemnized on the 15th of August, and is a holy day of obligation. According to tradition the Blessed Virgin Mother died, but her body was borne to heaven, where reunited with her soul, she lives with her Son in bliss. St. John Damascene thus formulates the tradition of the Church of Jerusalem: "St. Juvenal, Bishop of Jerusalem, at the Council of Chalcedon, made known to the Emperor Marcian, who wished to possess the body of the Mother of God, that Mary died in the presence of all the Apostles, but that her tomb when opened, upon the request of St. Thomas, was found empty; wherefrom the Apostles concluded that the body was taken up to heaven." It is highly improbable that Christ would have permitted her body, in which He dwelt and from which He had drawn His humanity, to be corrupted. Besides it is very significant that whilst there are innumerable relics of the early saints of God, no relics of the Blessed Virgin's body has ever been shown or even spoken of. The tradition of the Assumption of the Blessed Virgin is one of the sweetest and dearest traditions of the Church, and to deny it would be impious and blasphemous.

Next to the adorable body of Jesus Christ the Blessed Virgin's is the most beautiful ornament of the heavenly court. It is in truth said that the triumph of the Blessed Virgin in heaven is the culmination of the graces of the sublime Queen of heaven and earth. When she, the beautiful Queen ascended the celestial throne, she obtained the last jewel of her incomparable dignity as Mother of God; she enjoys the most glorious and most honorable existence which a creature could ever enjoy.

How greatly is she now compensated for all the humiliations and suffering to which her holy soul was subjected in this mortal life. She beholds her Son again, but quite different from the day when in His bitter passion she saw him in the hands of His executioners, carrying His cross, crowned with thorns, without her being able to offer Him the least assistance. She beholds him no longer in His great sufferings, she beholds Him resplendent with glory, arrayed in the magnificence which composes the joy and bliss of heaven. There are the angels and the Saints who surround Him, who praise Him, glorify and adore Him from the bottom of their hearts.

Should we not do everything we possibly can, so as to be able to join the Blessed Mother and her

Son in this place of eternal happiness? The Blessed Virgin had nothing to fear, because she had always loved her God; she had nothing to mourn because she had never possessed anything but God.

Let our Blessed Mother, our beautiful Mother, be our guiding star in life and in death. Let us imitate her virtues, her humility, her piety and her charity, so that after a short existence in this life we may expect to imitate her also in a happy death.

—J. V.

defended their title to date and have the best chance of copping again but not until Joliet falls by the wayside. So far Joliet and Waukegan have made the best showing, winning all their games, but their comparative strength is unknown, because their first combat was washed out. The next battle is dated for the 22nd of July. The Joliet aggregation feels it will sink Waukegan's craft.

Both, Chicago and So. Chicago, are still in the running, and if they do not win the bunting them-

—
Rev. M. J. Butala,
President
—

—
of West K.S.K.J.
League.
—

THE MID-WEST K.S.K.J. LEAGUE.

The Mid-West K.S.K.J. Baseball League started its activities somewhat later than the Eastern, then rain washed out a part of the schedule, but now the league race is progressing satisfactorily.

It is rather too early to make definite predictions, but this much is certain that the team winning the pennant will have to overcome some stiff opposition. Waukegan, last year champions, have succedessfully

selfes, are likely to spoil some one elses chances at any time.

Milwaukee is the dark horse of the race. A younger group of players than those representing the other teams, their fielding has been brilliant, and their offense gives promise of improving. Milwaukee may finish 2nd or 3rd.

As we have said, it would be rather rash to make any prediction now, but may the best team win.

—M. J. B.

MALO GRAMATIKE. — A LITTLE GRAMMAR.

Zadnjič sem obljubil, da bom začel v tej številki pisati nekatera slovnična pravila (grammar). Malo žal je mi, ker sem težko reč obljubil in ne vem pravzaprav, kako bi jo izpeljal, da bi koristila naši mladini. Če začnem tako, kakor navadno začnejo slovničarji, bo pusto in malokdo se bo zanimal. Zato bom zagrabil kar navadno besedo (word) in si bom ž njo pomagal naprej.

Kakor vsi vemo, je najmanjši, kolikor toliko določen del govora beseda. Če rečem: oče, mati; srečen, nesrečen; jaz, ti; ena, dve; sedim, ležim . . . s tem nekaj izrazim. Izrazim že nekaj več ali manj določenega. Popolnoma določen je seveda šele stavek (sentence). Mi ostanemo zaenkrat samo pri besedi. Večkrat je celo beseda sama tako močna, da velja za stavek, n. pr.: Beži!

Besede so precej različne. Nekatere se spreminjajo, druge pa ostanejo neizpremenjene. Tiste besede, ki sem jih naštel v prejšnjem odstavku, se spreminjajo — se pregibljejo, zato jih imenujemo **pregibne besedne vrste (flexible kinds of words)**. Teh pregibnih besednih vrst je pet:

- samostalnik (noun): oče, mati . . .
- pridevnik (adjective): srečen, nesrečen . . .
- zaimék (pronoun): jaz, ti . . .
- števnik (numeral): ena, dve . . .
- glagol (verb): sedim, ležim . . .

Razen pregibnih besednih vrst imamo še besedne vrste, ki se nikdar ne spreminjajo ali pregibljejo. Imenujemo jih **nepregibne besedne vrste (inflexible kinds of words)**. Takih besednih vrst je četvero:

- prislov (adverb): danes, včeraj . . .
- predlog (preposition): pred, pri . . .
- veznik (conjunction): in, ter, ali . . .
- medmet (interjection): o, joj . . .

V glavnem torej delimo vse besede v pregibne in nepregibne. Da vam bo to bolj jasno, poskusimo z zgledi: Nesrečnega očeta je včeraj potolažila vesela novica. Izmed šest besed v tem stavku, jih spada pet v pregibne besedne vrste, ena pa v nepregibne.

Nesrečen, vesel sta pridevnika; oče, novica samostalnika; potolažiti je glagol; sem pa pomožni glagol; včeraj je prislov.

Določite sami, v katero besedno vrsto moramo prištevati besede v sledečih stavkih: Danes tebi, jutri meni. Oče sedi na stolu. Nebo in zemljo je ustvaril Bog. Joj meni, ker sem ukradel en dolar!

No, sedaj pa se že giblje naša mladina. Celih devet pisem imam pripravljenih za ta mesec. Zahvalim se prav lepo mladim dopisovavcem, še bolj pa se zahvalim častitim sestram in starišem, ki mi gredo tako velikodušno na roko. Naj jim Gospod Bog povrne njihov trud!

As we all know, a word, more or less definite, is a part of speech. If we say: father, mother; happy, unhappy; I, you; one, two; to sit, to lie . . .; we express something by these words. We express already something more or less definite. Perfectly definite of course, is the sentence.

At first we will explain the word. Often only one word is sufficient to make a sentence, for instance: Fly!

Words are very often different. Some are capable of inflection and others not. The words I enumerated above are subject to inflection, they are changing, therefore we call them **flexible kinds of words**. There are five flexible kinds of words.

- Nouns: father, mother . . .
- Adjectives: happy, unhappy . . .
- Pronouns: I, you . . .
- Numerals: one, two . . .
- Verbs: to sit, to lie . . .

Besides the flexible kinds of words we have also **inflexible kinds of words**. We call them inflexible or unalterable. Such kinds of words are quaternary.

- Adverbs: today, yesterday . . .
- Prepositions: before, by, at . . .
- Conjunctions: and, or, if . . .
- Interjections: O, woe . . .

We also divide generally speaking all the words into flexible and inflexible. To make this clear, we will explain it by examples: The joyful news had comforted the unhappy father yesterday. There are six words in this sentence; five of them belong to the flexible kind of words, one is inflexible. Unhappy and joyful are adjectives, father and news are nouns; comfort is a verb; had is an auxiliary verb; yesterday is an adverb.

Determine yourself to which kind of words we shall class the words in the following sentences: Here to-day, gone to-morrow. The father is sitting on the chair. God created heaven and earth. Woe to me, I have stolen one dollar! —Rev. Ben. S.

PISMA.

Pisma bom pustil tako, kakor so bila napisana. Spočetka bom opozoril zdaj na to, zdaj na drugo napako. Poznej, čez mesece, ko se bomo naučili nekaj glavnih slovničnih pravil, tedaj bom pa bolj pazil, da bo prav napisano. Seveda ne bom hud, tudi če bodo še vedno napake v pismih. Vesel bom, če se bodo od vseh strani oglašali.

522 Broadway St.
Joliet, Ill., June 11, 1928.

Častiti gospod Urednik A. M.:—

Da ne boste mislili Vi, in tudi vsi čitatelji Vašega najlepšega in tako podučljivega lista, Ave Marija, da znajo samo deklice tukaj v naši šoli pisati Slovensko in poročati, kako se imamo in kaj delamo v naši šoli sv. Jožefa v Jolietu, zato sem poskočil tudi jaz in sem rekel, le malo počakajte. Vam bom že tudi jaz pokazal, da tudi mi dečki znamo nekaj. Jaz sem letos sedel v klopi sedmega razreda, ravno v tisti sobi in razredu sem, kot je C. Adamič. Ona je bila prva deklica, ki Vam je pisala za Vaš list letos; jaz pa hočem biti prvi izmed dečkov tudi iz tega razreda.

Na dalje Vam tudi naznamim kako smo korajžni, kadar se gre za tekmo z žogo, da se nobenega ne ustrašimo. Naš častiti gospod M. Butala so naš vodnik. Oni se zelo zavzemajo za naše igre ter nam tako veliko pomagajo do zmage. Še eno bitko in zmaga bo naša.

Dne 10 Junija je šlo veliko Slovencev iz naše fare v Mundelein, da so se tam udeležili procesije s sv. Rešnjim Telesom.

Počitnice se bližajo in vsakdo si želi ven na prosto kjer se lahko malo odpočije in razvedri. Razkropili se bodemo na vse strani. Eni gredo na farne drugi na delo in spet drugi k svojim sorodnikom. Eno je kar ne smemo pozabiti in to je nedelja in dolžnosti do Boga. Kakor vsakdo ve da brez Boga ni sreče, ni blagoslova.

Upam da se vsi po prijetnih počitnicah zopet zberemo v naši Slovenski šoli sv. Jožefa, da bodemo potem pridno nadaljevali svoje studije, kjer smo zdaj prenehali.

Tudi Vam, častiti gospod, želim da bi se dobro odpočili, ker vem, da imate prav dosti truda in skrbi v Vašem uredništvu. Vas Najlepše pozdravljam in Vas tudi povabim da se kaj oglasite tukaj pri nas v Jolietu. Vas bodemo prav veseli.

John Rifel, učenec VII. razreda Šole sv. Jožefa v Jolietu.

Odgovor: To je lepo od Tebe, da si se oglašil. Ti si se najprej oglašil iz Vaše šole, namreč kot fant. Zato vsa čast Ti! Pokazal si, da tudi dečki znate nekaj. Posebno junaški ste, kadar igrate žogo ali kako drugo igro. Čestitam Vam in Vašemu navdušenemu voditelju Fathru Butali.

Sedaj si na počitnicah. Gotovo se Ti godi dobro. Menda bolje kot uredniku Ave Marije. Veš, uredniki nimajo nič počitnic, nasprotno: v počitnicah imajo nekateri še več dela, ker morajo skrbeti tudi za koledar. Vrh tega pa je sedaj taka vročina, da se človeku ne zljubi veliko pisati! Pri nas imamo vse leseno, zato še bolj občutimo vročino. Veš, kaj si je zmisllil urednik! Kar pod cerkev se je spravil, v klet (basement). Vzel je s sabo mizico in stolček in typewriter. Na polico je porazdelil Vaša ljubka pisma in tipka odgovore, da se kar strašijo tisti gospodje, ki hodijo mimo. Toda urednik se ne zmeni za njihov strah, preveč rad ima svoje mlade prijatelje. Zatorej, ostanite mu zvesti!

Poročaj, kako si preživel počitnice. Ko ste v Jolietu slovesno zaključili šolo, sem bil zraven. Menda sva se videla, pa se nisva poznala. Upam, da se bova drugič, ko se srečava, predstavila drug drugemu.

Prav lepo Te pozdravlja Tvoj udani **Urednik A. M.**

1843 West Twenty-third St.
Chicago, Ill., June 14, 1928.

Častiti gospod urednik:—

Reverend Father Murn so preskrbeli pitnik za svoje otroke šole Sv. Štefana.

Mi otroci smo se zbrali pred šolaj in čakali za "Street car" ze velikim veseljem. Ko je kara prišla smo šli veseli v ju in takoj smo se odpelali k Materi Božji na bržje v Lemont. Na "Street kari" smo bili veseli in smo si lepo za peli.

Kada dar je Conducion zakričal "St. Mary's church" vsi smo zavpili Hurrah Hurrah we are here. Kadar smo prišli iz kare smo naj pred šli cirkev počastiti Marijo Mater Božjo. Potem smo šli na hrib se veselit, in naj prvo smo se razvijali sem in taj po hribu.

Polej smo šli na Quarry in smo se po vodi sprehajali ali žali božje se nam je nesreča prigodila da se je ena deklica v vodo prikočnila te je prišla vun iz vode in dokončali sprehod po vodi.

In smo nazaj od korakali nazaj na hrib.

Te smo imeli s Reverend Father Alexandrom "race" in smo mi "eight graders" zmagali. Čez en čas sonas Rev. Father Murn poklicali za večernice. Po večnici smo čakali za karo v tem času so Rev. Father Dominic zeli "pictures" v tem časom je kara pri drdrala in smo šli v si utrujeni vjo.

Drugi dan smo bili tak trudni da se nismo nic učili v šoli.

Še enkrat lepo hvala vsem duhovnikom in častitim sestram za lepo postrezbo. Jaz zelim da se bi še enkrat tak lepim številu zbrali kod Romariji k Mariji Pomagaj v Lemontu.

Živijo na našo Slovensko šolo, St. Stephen's School.

Z hvalim se,

Mary Jelencich.

P.S.:—Prosim či je kakšna napaka da jo popravite kar sme slaba pri slovenskoj pisavi.

Pozdraven vas

Mary Jelencich.

Odgovor: Pristavila si naj bi popravil napake. Pa sem jih pustil. Upam, da bodo Tvoje pismo ljudje brali z večjim zanimanjem ravno zato, ker nisem popravil napak. Le počakaj, počasi se bomo že naučili, da bomo pisali brez napak, vsaj brez večjih napak.

Iz Tvojega pisma se precej vidi, da si doma blizu Štajerskega, ker pišeš: pred šolaj, pri slovenskoj pisavi . . . Tvoj oče in Tvoja mati in tudi Ti radi pridete semkaj v Lemont, kjer nam tako marljivo pomagata pri delu. Zvedel sem, da ste iz Medžimurja, od Štrigove. Tudi jaz sem že bil tam in sem obiskal cerkev sv. Jeronima na hribu. Ravno je zvonar odzvonil poldne, ko sem prišel v cerkev. Pa mi je povedal, da so tudi oni Slovenci, da tudi oni pozdravljajo kakor Prekmurci "Hvaljen bodi Je-

Šolarji od sv. Štefana na pikniku v Lemontu.

zuš Kristuš". Hrvati jim sicer vsiljujejo svoj "Isus" namesto Jezuš, vendar jim to ni po volji.

No, pa Tebe menda ne bo zanimala ta reč. Raje bi slišala kaj o Tvojem pismu. Povedati Ti moram, da sem z njim zelo zadovoljen. Predvsem sem zadovoljen z njim že radi tega, ker je Tvoje pismo iz Chicage. Vesel sem pa Tvojega pisma tudi zato, ker lepo opisuješ Vaš piknik. Le pridno prebiraj sedaj "grammar", pa boš znala pisati enkrat še bolje kot Tvoja mama ali še kdo drug. Pa mislim, da mi mama ne bodo zamerili tega. Tudi mama se bodo z mano veselili Tvojega napredka.

Prisrčno pozdravljam seveda najprej Tebe, potem pa še mamo in ateja.

Urednik.

Joliet, Ill., July 2, 1928.

Rev. Father Salesius:—

I just read the July number of your Ave Maria and found my last letter in it. I am glad that it did not go into the waste basket. Now I have more courage to write again, and am writing my letter this time in English. As it is easier for me.

I have heard that you have been present at our Commencement. I have also seen you there but I didn't know you, for if I did I would surely have tried to say a few words to you.

When school starts in September, I will try to go to St.

Francis Academy or to Providence High School. Nevertheless it is my desire to continue my studies and to advance myself in education, as far as I can. I will try to get a position during vacation to earn some money for myself to pay my own schooling, as my mother has many expenses without paying my school money.

With best wishes to you and all the readers of this beautiful magazine I remain,

Sincerely yours,

Mary E. Rolih.

Odgovor: Zopet je Joliet dosegel prvenstvo in to pot v Tebi. Ti si namreč prva, ki si se drugič oglašila v Ave Mariji. Čestitam! Najbrž bom Jolietčanom čestital tudi na koncu leta, zakaj še vedno prekašate vse druge naselbine v dopisovanju za Mladinski oddelek. Če seštejem vsa pisma te številke, julijske in majniške, potem dobim te-le svote: Joliet 7, Sheboygan 4, Chicago 2, Mount Assisi 1, Eveleth 1, Burton 1. Skupaj sem torej do sedaj dobil že 16 pisem. To je lepo število. Le tako naprej!

Veseli me, ker sem bil navzoč pri Vaši šolski slovesnosti. Veseli me pa tudi, ker sem slišal Tvoj nagovor. Da bodo čitatelji Ave Marije verjeli, da si bila res na programu, ga bom kar tukaj ponatisnil.

PROGRAM.

1. Chorus ..... Grade VII
2. Distribution of Palmer Certificates.
3. Lurska Pastirca ..... Graduates
4. Uncle Jonas' Whiskers ..... Graduates
5. Alms the Seed of Blessing ..... Graduates
6. Farewell Adress, Slovenian ..... Edward Svetich
English ..... Mary Rolih
7. Chorus ..... Graduates
8. Address.
9. Distribution of Diplomas.

Music furnished by Mrs. Amalia Kostelec, Anna Evetz, Mary Libersher, Elizabeth Stefanich, Mary Mutz, Edward Svetich, Frank Zupancich.

Med muzikanti je na zadnjem mestu napisan Frank Zupancich. Prinašamo njegovo sliko in harmoniko tudi. Kadarkoli se je on prikazal na odru, je ploskala cela dvorana. Naj pa sedaj ploskajo vsi, ki ga bodo videli v Ave Mariji!

Tudi drugi so izvrstno rešili svojo vlogo, ne samo naš Frank. Zatorej vsem prav iskreno čestitam. Graduante bo še posebe prinesel Koledar Ave Marije in tedaj boste videli, koliko jih je bilo. Toliko še jih baje ni imela šola sv. Jožefa. Bilo jih je vseh skupaj, torej tudi s Tabo vred, 87. Gospod župnik so bili nad vse veseli tolikega števila. Zato so se kljub bolehnosti udeležili slovesnosti ter so Vam po svojem, v srce segajočem govoru, razdelili diplome. Bog živi vse Jolietčane!

V tej Ave Mariji vidiš tudi St. Francis Academy, kjer boš najbrž nadaljevala svoje študije. Bil sem za par dni tam in sem maševal vsako jutro sestram. Videl sem, v kako lepem redu je vse in kako imajo pripravne prostore za učenje. Upam, da si dobila primerno delo in da si boš nekaj prislužila. Tedaj ne bo treba mami toliko plačevati zate.

Prav lepo Te pozdravlja in Ti želi obilo uspeha v življenju.
Editor of Ave Maria.

Joliet, Ill., July 2, 1928.

Častiti gospod:—

Moja sestra mi pomaga pisati to pismo. Vi pravite, da se bojite, da bi Vas ne ubogal, če bi me prosili za pismo. Mene prav veseli pisati Vam. Jaz sem bil letos v prvem razredu. Bil sem tudi pri prvem sv. obhajilu. Vi častiti gospod ste mi poslali eno podobco za spomin. Prav lepo se Vam zahvalim zanjo. Imam rad podobce. Mene so letos umrli ata. Bila je že januarja 19, tega leta.

Dobil sem še enega malega brateca ime mu je Robert, John. To je vse kar Vam bom napisal danes.
Vas lepo pozdravljam,

Frank Rolih.

Odgovor: No, s Tebe pa še bo nekaj. Ti si najmlajši so-trudnik Ave Marije. Tudi to je ena lepa posebnost. Zdaj prideš v drugi razred. Pa očeta nimaš več. Spominjal se jih bom pri sv. maši. Spominjal se bom tudi Tvojega majhnega brateca, da

Frank Zupancich Jr., muzikant

bi še bil kedaj korajžen fant in bi dopisoval v Ave Marijo.

Kadar boš mogel, napiši zopet kako pisemce. Iz srca ga bom vesel. Upam, da Ti bo Tvoja sestra rada priskočila na pomoč, kakor Ti je sedaj.

Pozdravljam Tebe, sestro in mamo.—Tvoj Urednik.

Joliet, Ill., July 2, 1928.

Cenjeni urednik Ave Marie:—

Ker imamo sedaj počitnice in tudi več prostega časa, Vam tudi jaz pišem nekoliko od Šole Svetega Jožefa kamor sem jaz hodila zadno leto.

Jaz sem letas končala sedmi razred, in bom prestopila v osmi razred. Tudi se mislim učiti kolikor se bom mogla v osmem razredu.

Nas je vseh štiri sestre in dva brata. Ena moja sestra je starejša, kot sem jaz in drugi so vsi mlajši. Dobila bi rada kako delo sedaj ob počitnicah, ker sem že precej močna za delo, da bi stem nekoliko pomagala starišem če bi nekaj zaslužila ker imajo veliko stroškov z nami in delo je tudi koristno za nas ker nam krati čas in nas dela pridne. Ko se, pa šola spet začne, bom šla spet nazaj na klop sedet v osmi razred za en let.

Vam Častiti Gospod tudi želim da bi imeli lepe počitnice tam na Vašem hriščku pri Mariji Pomagaj v Lemont.

Vam udana Josephine P. Papesh.

Odgovor: Tvoje pismo je četrto pismo iz Joliet za to številko Ave Marije. Ponosen sem na Vas, Jolietčane. Ni pa lepo, da ne dobim nobenega odziva n. pr. iz Clevelanda, kjer je morebiti desetkrat več Slovencev, kakor v Jolietu. Počasi se bodo menda vseeno tudi Clevelandčani začeli oglašati. Sicer bom prisiljen iti sam v Cleveland in bom potrkal na vrata, kjer imajo kaj mladine. Pa bom jih tako dolgo nadlegoval, da se me bodo usmili že radi moje nadležnosti.

Nastopile so počitnice in uživaš jih Ti in Tvoje sestre in Tvoja brata. Ali pa znajo tudi Tvoje sestre in Tvoja brata pisati? Rad bi vedel in videl.

Ali si dobila delo? Ko se bo začela šola, pa boš prišla v osmi razred. In na koncu leta boš graduirala. Tedaj se boš pač postavila, kaj ne?

Zahvalim se lepo, ker mi želiš imenitne počitnice na našem hriščku pri Mariji Pomagaj. Povedal sem že Tvojemu soščecu, Johnu Rifelu, kakšne počitnice imajo uredniki. No, pa večasi kljub temu smuknem na hrib, da se malo razvedrim v prosti naravi. Zunaj je nekoliko drugače, kakor v tem-le basementu pod cerkvijo, kjer je polno razne ropotije, tako da ni lahko priti do mene. Tam na hribu so hrasti in pod hrasti lepa senca. Tudi ptičice pevajo in rožice cvetejo na hribu. Včasih prisopiha mimo

zajček, včasih se zasuče okoli veverica s košatim repom, včasih potrka po deblu detelj. Oj prijetno je na kmetih in v prosti naravi! Samo predolgo se ne smem zamuditi, da ne pride opomin iz tiskarne: Pošljí rokopise, mi čakamo! Veš, ta mesec so me že na tak način prijeli. In urednik je moral zapustiti senco hramov in vabilo ptičic in pisanih cvetk in je moral v basement! To je huda pokora. Pa ljudje se moramo navaditi na pokoro, sicer bi bilo še bolj narobe na svetu, kakor je sedaj.

Prav lepo pozdravlja Tebe in Tvoje domače, **Urednik.**

Sheboygan, Wis., July 3, 1928.

Častiti Father:—

Jas bi vam pisala pa se bojim če bo velik mistakes.

Zdaj je konec šola. Mi imamo vacation pa je vroča. Se kopamo in jezera.

Jas bom šla u Lemont kmal h sestram. Pol nas bo precej tam iz Sheboygana. Vas bom obiskala.

Novem nič novega več. Pozdrave od
Stephanía Slapnik, 7th Grade.

Odgovor: Nič se bati! Urednik ne gleda zaenkrat na napake, ampak na dobro voljo. Celo vesel je, če je dosti napak v kakem pismu. Potem vsaj vidi, kakšnega zdravila potrebuje. Potem ve, kje treba začeti, če hočemo, da bo naša mladina dalj časa govorila slovenski. Ravno iz Vaših pisem se je prepričal, da je potrebno začeti z gramatiko. Seveda ne s tisto dolgočasno in učenjaško gramatiko. Tista je samo za učene ljudi. Vi Amerikanci ste bolj praktični, kakor starokrajci. Tam v starem kraju študirajo tako zelo, kakor da bi mislili živeti celo večnost na zemlji. Vi se pa zavedate, da je življenje precej kratko, zato mora biti temu primeren tudi naš študij. Praktičen in kolikor mogoče izčrpen. Zatorej, le korajžo in nič se batil!

Lepo je od Tebe, da prideš k sestram v Lemont. Še lepše pa bo, če se bo kmalu pol Sheboygana preselilo v Lemont. Ampak za ime bo potem huda! Vi boste najbrž hoteli, da se po Vas imenuje ta kraj. Tega pa mi ne pustimo! Da boste zadovoljni Vi in da boste v miru živeli z nami, Vam že sedaj predlagam, da prekrstimo našo naselbino v "lemontski Sheboygan". Torej živijo Lemontski Sheboygan in na svidenje!

Tudi jaz ne vem sedaj nič več novega. Zato Te pozdravljam.
Urednik.

Sheboygan, Wis., July 5th, 1928.

Rev. Father,

Maybe you will be glad to get some news from Sheboygan. Here they are.

June 10th our Pastor, Rev. James Cherne celebrated his twentieth anniversary. The Catholic priest of Sheboygan and its vicinity extended their congratulations to their beloved fellow member. Beautiful sermons were given in church by Rev. L. Gladek and Father Myes.

After the solemn High Mass a banquet was held in the church hall to which all members of the parish were invited.

Father Cherne labored among his people for 18 years and he has succeeded in making his flock a happy one. He, at present is enjoying his vacation, which he well deserves.

May 22nd our school succeeded in wrestling from public schools the victory in rope jumping contest. Mary Versaj won first prize and was awarded an expensive fountain pen and the pennant for our school. I won fifth place in the marble contest. I hope I will have more luck next year.

June 18th school closed, much to the joy of some children. Next day our Sister left for Lemont. We wish her good luck. I will come to Lemont, too. My Sister Mary will take the veil and I want to be present. I might visit you.

I am sorry to report bad news. Yesterday Fourth of July, Kazimir Mohar, a pupil of our school, was hit by an iron piece of a pipe which had exploded. He died 30 minutes later. We hope he is in heaven, for he was a good boy.

Best regards to you and all the readers of your magazine.
Yours sincerely,
Emil Savršnik, 7th Grade.

Odgovor: Tvoje pismo je že sedmo v tej številki in drugo angleško. Mislim, da starejši čitatelji Ave Marije ne bodo zamerali, če bo toliko pisem. Marsikaj se bodo naučili iz njih.

Otroci so navadno najbolj odkriti in ne zavijajo resnice. Zato pa jih je tudi naš Gospod postavil v zgled vsem kristjanom z besedami: Ako ne boste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo! Naj torej čitatelji Ave Marije slišijo enkrat glas svoje mladine.

Vesel sem Tvojega poročila. Zaslužili so Vaš gospod župnik, da ste se jih tako lepo spomnili za dvajsetletnico. Urednik želi samo, da bi še dolgo let tako uspešno delovali v Vaši župniji, kakor so sedaj. Tudi to je zelo hvalevredno, da se je odlikovala Mary Veršaj in dobila prvo nagrado. Celo urednik Ave Marije čuti dolžnost, da ji čestita. Obenem seveda upa, da se bo oglasila s kakim poročilom v Ave Mariji!

Sestre so torej odšle v Lemont in tudi Ti boš prišel za njimi. Pozdravljen že sedaj in nikar ne pozabi obiskati mene!

H koncu poročaj še žalostno novico o Kazimirju Moharju. Naj počiva v miru božjem in naj prosí za nas pri Bogu!

Tvoj udani:
Urednik.

2415 West Twenty-first Place.

Chicago, Ill., July 6, 1928.

Ne dolgo nazaj smo imeli nasi dan v lepem Lemontu. Podelili so nam ta dan Reverend Father Murn, za to se moramo njemu zahvaliti.

Zbrali smo se pred našo šolo ob deveti ure zjutraj. Kadar je prišla naša posebna cara, smo šli z veseljem nanjo. Na Street car smo peli pa smejali tako da so Father Murn kar ušesa zakrili.

Ko smo prišli k Materi Božje v Lemont smo šli v cerkev, tam smo bili en malo časa, ker so otrocie radi se šli zabavati.

Mi "Girl Scouts", smo šli v malo jezero gor na hribčko, ker smo imeli dobra časi. Kmalo je ena deklica padla u vodo, in je prišla ven vsa mokra, in k sreči je solnce tako sjalo da se je vse posušila.

Ko smo prišli nazaj od hribčka smo peli in letali iz Father Alexandrom. Ena deklica je pa preveč letala in se je nek zadel in padla, vse eno smo zmagali.

Potem je prišel Father Murn nas poklicat za večernice, in po večernicah smo odlikovali za dom. Z veseljem smo prišli domu in povedali našem staršem kašni krasni dan smo imeli.

Zato se še enkrat lepo zahvalim sestrim in duhovnikom, za taki krasni dan.

Živjo za šolo St. Stefana.

Z uljudnim pozdrovim

Louise Bohar.

Odgovor: Ti pa znaš, kako se mora pisati uredniku. Samo na eni strani. Ni tega določil urednik, ampak tiskarna hoče tako. Ampak urednik sprejme tudi tako pismo, ki je popisano na obeh straneh. Hvaležen mora biti, da sploh kaj dobi. Še huje bi namreč bilo za njega, če bi moral sam napisati vso Ave Marijo. Potem bi si zabil prste in pamet. Urednik brez prstov in brez pameti pa bi moral stopiti v pokoj. "Penzijon" pa je zmirom slabo plačan. Že sedaj urednik ne dobiva za svoje delo nobene plače, kaj bi šele bilo, če bi stopil v pokoj. Zatorej rajši na delo!

Tudi Ti si lepo opisala Vaš šolski piknik. Samo tega ne vem, v kateri razred hodiš. Ali si tudi Ti graduirala? Morebiti si tudi nastopila na odru dne 17. junja? Bil sem sicer takrat zaven, ampak to je hudo, ker ne vem, kako se kdo piše. Ko bi ljudje nosili na čelu napisano svoje ime, potem bi bilo drugače. Do sedaj še niso vpeljali take mode. Mogoče jo bodo kedaj v prihonosti. Saj so že vpeljali v modo vse mogoče reči, zakaj bi še tega ne, ko bi vendar bilo zelo praktično.

Ker si Ti meni opisala piknik, bom pa jaz Tebi prav kratko povedal nekaj o slovesnosti ob koncu šolskega leta pri sv. Štefanu. Vabila so napisali otroci. Tudi urednik A. M. je dobil eno. Naj sledi razpored, kakor je bil napisan, da bodo videli drugi, kako ste korajžni.

RAZPORED.

1. "Chimney Smoke" (pesem).
2. Igra "Dve teti".
3. Mužikantje (pesem).
4. Igra Zamorec.
5. Slovenec sem (pesem).
6. Uresnicena zelja (sljive prizor).
7. Govor graduantije.
8. In a canoe (pesem).

9. Razaditev dip lom.

Devet točk je bilo na programu. Rešili ste jih izvrstno, če si bila Ti zraven; rešili so jih izvrstno, če ni bilo Tebe zraven. Le tako naprej! Potem še ne bodo tako hitro izumrli Slovenci v Ameriki.

Na koncu so gospod župnik nastopili. Povedali so par krepkih, nato so pa razdelili diplome. Graduanti in graduantinj se so poslovile od farne šole, mi smo pa zapustili dvorano, ko je bilo vse končano. Amen.

Prav lepo Te pozdravlja:

Urednik.

July 10, 1928, Burton, O.

Častiti gospod urednik:—

Tudi jaz sem se osrčila da Vam napišem nekaj vrstic. Slovensko nas mama učijo ker pravijo da ni lepo če slovenski otroci svojega jezika ne znajo. Tukaj ni Slovencev več kot tri družine in ne katolikov. Hodim tu v edino ki je javno šolo. Stara sem deset let in imam tri mlajše bratce in eno prav malo prijazno in ljubljeno sestrico. Imamo jo vsi jako radi ker je tako pridna in kakor angelček je. Ime ji je Lillian Josephine. Mogoče bi Vi povedali kdaj je njen god za Lillian? Ob nedeljah je lepo čisto oblečem in se peljemo vsi v cerkev ki je v Chardon najbližja od nas in to je osem milj po najkrajši poti do tja. Krščanski nauk naš učijo mama doma in pa v cerkev v Chardon gremo kadar mogoče. Pred dvema leti sem prejela prvo sv. obhajilo in letos sv. birmo. Tudi mlajši bratec je šel k sv. birmi letos in k sv. obhajilu star bo oktobra šele osem let. Ker živimo na farmi smo se namenili da bomo imeli trije otroci ki bomo šli v jeseni v šolo vrt kjer si bomo nasadili zelenjave in rož in bomo pridelke prodali in imeli denar za naše knjige in druge šolske potrebščine. Upamo da bo veliko denarja! Dela imamo z vrtom precej ker je treba večkrat okopavat. Seveda ker sem največja in bom največ potrebovala ki bom šla v šesti razred in ker sta bratca bolj lena se le name bolj zanašata moram jaz največ delat. Jaz mislim da so fantki taki ki so še bolj majhni le samo za igrati ne veliko za delat jih je treba zmeraj priganjati k delu samo za igrati so najbolj pridni.

Srčni pozdrav Vam,

Emilija F. Adamič.

Odgovor: Ti si že druga, ki si tudi Adamičeva. Prva je

bila iz Jolietta, Ti si pa iz Burtona v Ohio. Ona iz Jolietta je meščanka, Ti si ap farmarca. Obe ste gotovo pridni.

Tvoje poročilo je precej zanimivo in tudi poučno za marsikoga. Kar spočetka sporočaš, da Vaš mama učijo slovenskega jezika. O, ko bi bile vse naše tukajšnje mame take, potem bi bilo čisto drugače s slovenščino v Ameriki! Toda, žal, niso. Zato me prav iz srca veseli, da so Tvoja mama taka.

Kakor poročáš dalje, hodite v publicno šolo in mama Vas zopet učijo krščanskega nauka. Torej so Vaša mama učiteljica in katehetkinja obenem. Zraven tega pa še gotovo kaj drugega delajo. In vendar zmorejo vse to. Dobre ljudi podpira ljubi Bog, da ne omagajo.

In kako daleč imate zopet v cerkev? Celih osem milj. Nekaterim so že dve milji predaleč. V starem kraju pa so hodili morebiti več kakor eno uro vsako nedeljo k sv. maši. Amerika jih je polenarila. Toda tudi v Ameriki je isti Bog, ista vest in ista zapoved. Prav imate, ker daste Bogu, kar je božjega. Gotovo bo tudi Bog dal Vam, kar je Vašega, kar potrebujete za Vaše življenje. Tvoji majčkeni sestrici je ime Lillian. Rada bi vedela, kedaj je njen god? Vzemi koledar iz leta 1926. in odpr ga. Na strani 28. boš dobila rešitev na Tvoje vprašanje. Če morebiti nimate več tistega koledarja, Ti bom kar povedal: Njen god je 17. avgusta. Zdaj pa le glej, da ji boš kaj kupila za god ali pa jo drugače razveselila s kakim darom!

Vaša mama so Vas razveselili z lepimi darovi, ko ste šli k prvemu sv. obhajilu. Vsakega izmed Vas so vpisali v Apostolat sv. Frančiška. S tem so postali ne samo Vaša, ampak tudi naša dobrotnica. In mi se ne spominjamo v svojih molitvah samo mame, ampak tudi Vas otrok. Spomnili se bomo tudi Vašega majhnega angelčka in bomo prosili Boga, da bi Vaša Lilišana vedno ostala dobra. Pa tudi Ti moraš moliti zanjo in za njen god ali v nedeljo poznej lahko greš v ta namen k sv. obhajilu. To bo najlepši dar za Tvojo Lilišano, ki jo imaš tako silno rada. Spomni se tudi svojih dveh bratev v molitvi, da bi Ti rajši pomagala pri delu. Čim več boste pridelali, tem več hoste imeli za knjige.

Želim Vam obilo uspeha pri Vašem vrtu ter Vas vse skupaj, z mammo vred, prav lepo pozdravljam. Oglasi se večkrat!

Preudani:

Urednik Ave Marije.

VSEBINA AVGUSTOVE ŠTEVILKE:

Porcijunkula	229 - 232	Zahvala in prošnja	245
Mati me je poklicala. (Črtica)	232	Še nekaj novic.	246 - 249
Molitev. (Pesem)	232	Čudež. (Črtica)	249
Okrožnica sv. očeta Pija Kl. (konec)	233 - 236	Mariji. (Pesem)	249
Kako je pri slov. sestrah v Lemontu	237 - 239	Glasovi od Marije Pomagaj.	250 - 253
Ob srebrnem studencu. (Povest)	239 - 241	Tebe ljubim. (Pesem)	253
O hvaležnosti.	242	Iz našega ofisa	254
Tretji govor o kolektah.	243 - 244	Naši mladini	254 - 260
† Prevz. nadškof S. Cimino, O.F.M.	244 - 245		

Tiskala tiskarna Edinost, 1849 W. 22nd St., Chicago, Ill.

Ravno kar je išla knjiga "AMERIŠKA SLOVENKA", ki jo je izdala S. Ž. Z. Vsem jo toplo priporočamo. Naročite jo pri MRS. GOTTLIEB, 1845 West 22nd Street, Chicago, Ill.

MIDWIFE:

Ima mnogoletno skušnjo in je potrjena od drž. oblasti. Na razpolago je vedno, po dnevu in ponoči. Postrežba točna in zanesljiva. Če rabite nujo pomoč, pokličite telefon:

Mrs. Chas. Stevens

2831 D. 10th ST. INDIANAPOLIS, IND.

Phone: Belmont 4072.